

**BØRN
&
Et Kursus
i
Mirakler**

af Louise Frechette

**BØRN
&
Et Kursus
i
Mirakler**

af Louise Frechette

Titel: Børn og Et Kursus i Mirakler
© 1996 Foreningen for Et Kursus i Mirakler
v/ Erik Refner

Udvalgt og oversat af Erik Refner

Tryk: PE Offset & Reklame
Tømrervej 9, 6800 Varde

Oplag: 1. Oplag 500 eksemplarer

2020: Nærværende udgave er omformateret og enkelte rettelser er foretaget i forbindelse med udgivelsen som e-bog.

Tilladelser: Alle artikler er fra The Holy Encounter Newsletter. Oversættelse og tryk er sket med tilladelse fra Louise Frechette samt The Miracle Distribution Center.

© A Course in Miracles: Foundation for Inner Peace,
Inc. P.O. Box 1104, Glen Ellen, California 95442,
USA

A Course in Miracles is a registered trademark of
Foundation for Inner Peace, Inc.

ISBN-87-89869-10-9

Indhold

Dedikation	4
Forord	5
6 Vore brødre og søstre vi kalder børn	6
2 Kærlighed og grænser	16
3 De, som deler ét formål, har ét sind	21
4 Når forældre skilles	27
5 Tillid kommer ikke let i denne verden	34
6 Autoritets-problemet eller problemet med vort ophav	41
7 Du besidder magten til at omgøre dine fejl	48
8 Tilgivelse - et spørgsmål om daglig øvelse	55
9 At undervise børn er, at se verden på en anden måde .	62
10 At give Gud magten	69
11 Frigørelse fra skyld	79
12 Meditation med børn	86
13 En historie om taknemmelighed	94
14 Ungdom og depression	103
15 At lære og at videregive Kursets lektioner	112

Dedikation

En stor tak til Louise Frechette som velvilligt har stillet alt sit materiale gratis til vores rådighed.

Ligeledes en stor tak til vore sponsorer ViveCentret / ViveConsult I/S uden hvis økonomiske støtte dette lille hæfte ikke var blevet til.

Forord

Nærværende lille bog er en helt unik samling artikler af Louise Frechette om børn og børneopdragelse og hvordan du, i samspillet med egne eller andres børn, kan lære dine lektier om tilgivelse. Disse artikler handler i midlertid om langt mere end børn og forældre.

Alle som er interesseret i den åndelige dimension i deres liv, vil få stor glæde og udbytte af at læse denne bog. Eksemplerne Louise Frechette tager op overføres enkelt på vort eget liv og det forhold vi har til - ikke bare børn - men vore medmennesker i bred almindelighed.

Louise Frechette har studeret A Course in Miracles siden 1978. I mere end 10 år har hun ledet og arbejdet i sin egen dagpleje i Minneapolis, Minnesota, USA.

I løbet af disse 10 år som "dagplejemor" har hun udviklet en undervisningsfilosofi, baseret på de grundliggende principper i Kurset.

I artiklerne fortæller hun på en medrivende og lærerig måde om sig selv, om sit arbejde med børn og hvordan hun igennem sine erfaringer efterhånden har udviklet et brugbart redskab til børneopdragelse, som først og fremmest bygger på Kursets princip: *Ingen finder vejen Hjem alene.*

Artiklerne har tidligere enkeltvis været offentliggjort i tidsskriftet Miraklet - Foreningen for Et Kursus i Mirakler's medlemsblad.

- Erik Refner København 1996, Ysnamåla 2020

1

Vore brødre og søstre vi kalder børn

Omkring 1980 stod jeg midt i en krise hvad angik min mission i livet. Mit arbejde som lærer i et program for nøglebørn i en folkeskole, min lærergerning i en Montessori skole, samt mit leder- og undervisningsarbejde i tre dagcentre, havde vist mig, hvor vrede og modløse mange børn var blevet, og hvor meget de hungrede efter åndelig næring.

Min lede og desillusionering over tingenes tilstand bevirkede at jeg opsagde mine jobs og min lederstilling.

Fem år senere åbnede jeg en lille hjemmedagpleje, hvor jeg underviste og hjalp med at opdrage børn i alderen fra to til ni år. I de forløbne år har jeg udviklet en undervisningsfilosofi baseret på de grundliggende principper i *A Course in Miracles*. Mine egne oplevelser fra min tidlige barndom har støttet og udvidet min forståelse af Kurset, og hvordan det relaterer til børn

Jeg har to barndomserindringer, hvor jeg husker, jeg var bevidst om, hvad jeg tænkte og følte ud fra et selv-observerende perspektiv.

Jeg husker, jeg stod op i min kravleseng og holdt fast i

kanten, og jeg tænkte, at det føltes mærkeligt at være i en krop, der var så lille. Jeg var bevidst om, at jeg ikke var begrænset af nogen alder.

Solen skinnede ind gennem vinduet, og jeg husker, at jeg tænkte over hvor smukke solstrålerne var, men at mit fokus hurtigt skiftede til at ønske, at være sammen med en eller anden. Jeg vidste, at hvis jeg sagde nogle bestemte lyde, ville jeg snart enten høre min mor eller min far, der ville komme for at tage mig op. Da jeg tænkte at jeg ville begynde at lave disse lyde, fyldtes jeg af velbehag, da jeg vidste nogen ville tage sig af mig.

En anden gang, hvor jeg var gammel nok til at gå, husker jeg, at jeg var sammen med min mor og en anden kvinde, som formentlig var en familieven eller en nabo. Mens hun talte i babysprog til mig undrede jeg mig over, hvordan hun lød og hvor komisk det var, at hun opførte sig på den måde. Hun forstod ikke, at mit sind var bevidst om langt mere end det, jeg var i stand til at meddele andre.

Jeg var helt bevidst om to forskellige dele i hende. Den ene del opfattede mig bare som en nuttet lille rolling, og et andet aspekt i hende føltes meget bekendt. Det kommunikerede en kærlighed og forståelse for mig, som den anden del af hende var helt ubevidst om. Jeg smilede og lo, ikke kun fordi hun lød så sjov, men fordi jeg var lykkelig for den kærlighed, vi udvekslede.

Ved en anden lejlighed omkring fireårs-alderen, var jeg glad og tilfreds på vej hjem fra en vens hus lige ved siden af det sted, hvor min familie boede. Det var midt på eftermiddagen, men allerede meget mørke udenfor, hvilket var typisk for vintermånederne i Yukon i Canada.

Jeg mindes, at jeg så op i himlen, og at jeg blev henrykt over, hvor usædvanligt klare og smukke stjernerne så ud. Lige pludselig følte jeg mig omsluttet af en fantastisk fredfyldt følelse af, at alt i verden var godt. Jeg kunne mærke, at alt omkring mig blev forenet gennem en kærlig energi, som flød igennem mig og igennem alt, hvad jeg så på. Jeg kendte denne altomsluttende Kærlighed, og Den kendte mig. Jeg følte mig løftet op i usynlige arme til en Virkelighed, som var mere virkelig, mere oprindelig end alt i verden omkring mig. Jeg var Hjemme. Og det føltes så nær mig, som var det bare på den anden side af himmelhvælvet.

Jeg husker ikke hvor længe denne oplevelse varede, men kun at jeg gik hjem opfyldt af Lykke.

Jeg husker ikke, at jeg har fortalt nogen om denne oplevelse, og jeg ved heller ikke, hvordan jeg skulle have gjort det. Men den efterlod mig med en viden om, at der i mit eget sind var en Styrke og Kærlighed, som altid fandtes dér til at våge over mig og vejlede mig.

Helligånden findes helt bogstaveligt i dig. Det er Hans Stemme, der kalder dig tilbage dertil hvor du var og atter vil være. T-5.11. 3:7

Og Han vil tale til dig og erindre dig om, at du er ånd, ét med Ham og med Gud, med dine brødre og dit Selv. W-pl.97. 8:2

Under min opvækst trak jeg på denne indre Styrke og Kærlighed i vanskelige perioder. Instinktivt fjernede jeg mit fokus fra det, der skete udenfor mig, og vendte i

stedet min opmærksomhed indad til et sted i mit sind, hvor denne Trøster altid fandtes.

Disse og andre barndomsoplevelser, sammenholdt med den sandhed, jeg fandt i *A Course in Miracles* efter jeg var begyndt at studere Kurset i 1978, gjorde at jeg fik et helt nyt syn på børn. Jeg kunne ikke acceptere det almindelige synspunkt, at deres forståelsesniveau var begrænset af den psykologiske udvikling af hjernen, og at deres identitet var begrænset til deres egos aldersbestemte udviklings- og indlæringsniveau.

Havde jeg ikke husket på, at min sande identitet gik ud over mit legemes og denne verdens begrænsninger, ville jeg formentlig have tilsluttet mig de utallige gange voksne totalt undervurderede de mennesker, vi blot kalder "børn".

Selv om jeg - takket være Helligånden i mit sind – i en tidlig alder var bevidst om min ånd, blev det vanskeligere for mig at opretholde forbindelsen med den, jo ældre jeg blev. Jeg blev mere og mere identificeret med mit ego, og intet fra min yderverden kunne støtte eller bevise det indre Liv, jeg så hårdt forsøgte at fastholde. Da jeg var først i tyverne havde jeg mistet kontakten med, hvem jeg i virkeligheden var.

Efter en eksistentiel krise og en dybfølt bøn til den Gud, jeg var begyndt at miste troen på, blev jeg besvaret gennem en usædvanlig ud-af-kroppen-oplevelse, som atter satte mig på sporet til at kunne genopdage Guds og mit Selvs sande natur.

Det kræver en enorm indsats og opmærksomhed at modstå fristelsen til at tænke egoistisk og handle i

overensstemmelse med alle egoets vaner og mønstre, som vi opbygger og vedligeholder gennem vor opvækst.

Det er derfor af helt afgørende betydning at vi i en tidlig alder hjælper børn til at opdage sandheden om hvem de er, og hvilken styrke, der ligger i deres egne tanker og valg.

Børn kommer ikke fuldstændigt "blanke" til denne verden. Som Kurset påpeger, kommer ingen til verden uden et ego, det vil sige uden et selv, der kan projicere - i bedste fald illusionen om tillid og evnen til ubetinget kærlighed, og i værste fald ekstrem frygt og had.

Børn kommer heller ikke til verden uden at de i deres sind har Helligånden, som er broen mellem deres sind og det Selv, deres ånd deler med alle andre.

Når vi ved hjælp af kontraster og sammenligninger lærer børn, at kærlighed og venlighed har større værdi end frygt og vrede, lærer de samtidig ønsket om at vælge de kærlige tanker. Helligånden lytter til deres hjertes ønsker og reagerer med Hjælp i den form, de bedst kan acceptere.

Da vi med vor beslutning om at adskille os fra vor Skaber, fornægtede eller "bortkastede" den viden vi er skabt med, må vi alle igen lære, hvordan vi værdsætter Kærligheden:

Hvordan kan nogen lære værdien i noget, han bevidst har kasseret? Han må jo have kasseret det fordi han ikke værdsatte det. Blot kan du vise ham, hvor ulykkelig han er foruden og langsomt bringe det nærmere, så han kan lære, hvordan hans elendighed mindsker jo tættere

det kommer. Herved lærer han at forbinde sin elendighed med dets fravær og det modsatte af elendighed med dets tilstedeværelse. Gradvist bliver det ønskværdigt efterhånden som han ændre mening om dets værdifuldhed. Jeg lærer dig at forbinde elendighed med egoet og glæde med ånden. Du har lært dig selv det modsatte. Du har stadig et frit valg, men ønsker du virkelig at belønne egoet i nærværet af Guds gaver?
T-4.VI. 5:1

Når børn reagerer på budskaberne fra deres ego, genspejles det i deres adfærd. Alle der har prøvet at være forældre eller lærere for børn ved, hvor langt børn kan gå, når de projicerer alle grader af uforudsigelighed, irrationalitet, frygt, grovhed, vrede og aggression.

Vi har ansvaret for at nære og ære det, som er Virkeligt og føles sårbart i børn, og lære dem, at det som er respektløst, smerteligt eller unfair ikke er berettiget. Børn har brug for at lære, at krænkelser af andre, dem selv eller andet levende er fejl som har behov for korrektion.

Den praktiske proces, som hjælper børn til at ændre deres adfærd, handler først og fremmest om at lære dem, hvordan de skal ændre deres sind. Dette indbefatter en stor portion tålmodighed, forståelse og vejledning i de enkelte situationer, samt grænsesætning og opmærksomhed fra den voksnes side, af hensyn til barnet og alle andre implicerede. Undlader vi at yde denne vejledning, lægges børnene uvægerligt åbne for egoets værdisystem.

Omfanget af misbrug, vanrøgt, armod, vold og fornede-

relse, som har ramt børn i Amerika og andre dele af verden, er en karikatur af kolossale dimensioner. Dette er et helt klart resultatet af fornægtelsen af Kærlighedens værdi og værdien af børnenes liv, et resultat af det kollektive valg vi har truffet, at vælge frygt frem for kærlighed, sig selv frem for andre og ulighed frem for lighed.

Det er meget vigtigt at vi lærer børn *at det at give, er at modtage*. De vil aldrig finde nogen varig kærlighed udenfor dem selv. Ønsker de kærlighed, har de brug for at lære, at den findes inde i dem selv som deres naturlige tilstand.

Kærligheden forøges ved at de deler den med andre. Børn, som får kærlighed og respekt, uden at de samtidig lærer at elske og have respekt for giveren, bliver selvcentrerede og frygtsomme. Ved at lære børn at udvide deres kærlighed til andre, bliver deres ånd en indlysende virkelighed for dem, gennem selve den handling det er, at de deler deres kærlighed.

Hvor der findes kærlighed må din broder give dig den, på grund af hvad kærlighed er. Men hvor der findes en bøn om kærlighed må du give den på grund af hvad du er . ..... Ved at indsamle beviser på din egen Identitet, hvor Den ikke erkendes, vil du erkende den. T-14.X. 12:2

Det er nødvendigt, at vi gør os bevidste anstrengelser for at acceptere hjælpen fra vor indre Lærer, Helligånden, for at Han kan hjælpe os med at opdrage børn. Han er allerede i vort sind og i deres, og vil altid mægle til gunst for vor ånd. Gennem vor "lille villighed" bibringes vi en

korrigeret opfattelse af os selv, som helbreder enhver konflikt, da den vækker vort sind så det opdager Kærligheden og uskylden, der ligger skjult bag vore fejl.

Med hjælp fra min indre Lærer, forsøger jeg konstant at holde mig for øje at det sande og virkelige i børn ikke er deres negative adfærd, men deres ånd. Den genspejles i deres uskyld, glæde og venlighed og i deres villighed til at have tillid, tilgive og gribe øjeblikket på ny.

Vi lærer børnene, at der bag al deres frygt, deres vrede og deres fejl, findes et Selv, der er klogt, kærligt og stærkt, og som er forbundet med alle. Denne del i dem kalder vi deres "Kærlige Selv", et udtryk vi bruger, som fjerner vanskelighederne ved at indføre et nyt begreb til at forklare Helligånden .... *Som taler til dig fra dit ene Selv.* (W-pI.96. 8:1)

Det er dette Selv, vi fortæller børnene, de altid kan henvende sig til og bede om hjælp, når de ønsker at ændre deres sind og vælge kærligheden i stedet for vrede, frygt, sorg etc.

Når børn får hjælp til at se deres vrede tanker i øjnene, i stedet for at skjule dem eller projicere dem, og når de lærer, at de kan vælge at erstatte dem med mere venlige og kærlige tanker, lærer de samtidig at de ikke er hjælpeløse og ikke er ofre for deres egne eller andres følelser. De lærer at se på deres vrede og se, at det var deres egen frygt som forårsagede den. Når de hjælpes til at arbejde sig igennem vreden indser de, at den ikke er værd at holde fast i.

Med vejledning og øvelse, lærer børn at blive mere bevidste om deres følelser, og de opnår en større forståelse for de tanker som forårsager dem. De lærer hvor stærk deres evne er til at vælge og hvor positive eller negative de konsekvenser er, som er følger af deres valg. Når de frit vælger at ændre deres sind og slippe frygten eller vreden, finder de i stedet kærligheden.

Steve, hvis fire år gamle datter, Kiah kommer i min dagpleje, fortalte mig om en oplevelse, der på en meget smuk måde illustrerer, hvordan børn er i stand til at forstå og anvende begrebet “valg” - den helt afgørende faktor for forandringen fra frygt til kærlighed.

Steve fortalte, at han mange gange havde bedt Kiah om at rydde op på sit værelse. Da han et stykke tid senere kom ind til hende og opdagede, at hun endnu ikke havde gjort som han havde bedt hende om, følte han sig meget vred og lod hende med en meget fast stemme vide, at han var virkelig gal på hende.

Kiah så roligt op fra det, hun var ved at lave og svarede: Far, bag vor vrede ligger frygt. Og bag din frygt findes kærligheden!

Som fireårig var Kiah i stand til at træffe en beslutning om ikke at opfatte sin fars projektion af vrede som et angreb på hende, og hun reagerede derfor ikke med frygt eller skyld. I stedet valgte hun at opfatte sin fars vrede enkelt og uskyldigt for hvad den var: En bøn om hjælp.

Selv om hun stadig havde brug for at rette sin fejl og rydde op i sit legetøj, blev hun sin fars lærer ved at minde

ham om hans sande Identitet og i processen mindede hun ligeledes sig selv om sin.

Evnen til at vælge kærlighed kræver ikke en dybtgående intellektuel forståelse af Helligåndens tanke-system eller egoets dynamikker. Som Kurset minder os om er det som kræves, en ægte villighed til at vælge kærlighed i stedet for frygt. Og den villighed er ikke begrænset af vore legemers alder eller vor hjernes mentale kapacitet.

Helligånden tager os som vi er, unge som gamle og minder os om, at ... *både som Sønner og som elever er Guds Sønner lige.* (T-5.11. 3:11)

Alle børn er vore brødre og søstre. De står på tærsklen til menneskelig udvikling. Med åbne hjerter og sind, ser de til os, for at vi skal lede dem på vej og føre dem til Lyset, som er bestemt til at erstatte vor verden af lidelse og adskillelse. Dette Lys findes her lige nu - i os selv og i vore børn - i hvert et smil vi giver, i hver tilgivende tanke vi rummer og i hver eneste venlige og kærlige ting vi gør.

2

Kærlighed og grænser

Spørgsmål: Hvordan kan jeg få mine børn på 3 og 4 år til at høre efter uden at blive nødt til at komme med trusler om at fratage dem deres privilegier, “sætte dem i skammekrogen”, “give dem stuearrest” etc. og uden at jeg føler skyld over det jeg gør?

Svar: Dit spørgsmål taler til alle os, som ville ønske, at vi ikke var nødt til at beskæftige os med børns mange forskellige former for modstand. De faktorer, der har indflydelse på hvorfor børn enten hører eller ikke hører efter, hvad vi siger til dem, er alt for mangeartede til at vi kan komme ind på dem her. Vi skal imidlertid huske på, at da alle sind, på et dybere niveau er forbundet, så påvirkes børn også direkte af **vores** sindstilstand og vores følelser.

En stor del af vore frustrationer kommer af, at vi overvurderer børns evner til at optræde rationelt i de situationer, hvor de åbenlyst identificerer sig med deres ego, som ikke evner fornuft. Men på samme gang undervurderer vi også deres evne til at lære at identificere sig med deres Kærlige Selv.

Den måde hvorpå du beder dine børn høre efter hvad du siger, og den måde du vælger at se dem, hjælper dem til at vælge deres reaktioner overfor dig.

Vær opmærksom på at dit ego ikke får dig til at føle skyld over, at du ikke kan gøre tingene perfekt. Myten om de perfekte forældre er ligeså udbredt som myten om de perfekte børn. A Course in Miracles erindrer os om, at ingen kommer til denne verden uden et ego, som har sin helt egen "dagsorden" med i bagagen.

Det er nødvendigt at vi holder op med at tro, at den kæmpe opgave det er at opdrage og uddanne vore børn, ene og alene er lagt i vores hænder. Det er den ikke!

Det er et samarbejde, et helligt hverv, som er fælles for os, vore børn og Gud.

Vi er sammen, fordi vore lektier om tilgivelse er de samme og vi skal være dem taknemmelige, fordi de erindrer os om vor egen uhelbredte skyld og frygt.

Der findes ikke en magisk formel, hvormed vi kan opdrage vore børn, men vi er blevet velsignet med en mirakel-formel, som er overdraget os af den eneste Fuldkomne Forælder:

At følge Helligåndens vejledning er at lade dig selv forløse fra skyld. Dette er essensen i Udsoningen. Dette er kernen i curriculet. Den indbildte tilraning af funktioner som ikke er dine, er grundlaget for frygt. .... At tilbagegive funktionen til den Ene den tilhører, er derfor din redning fra frygt. Og det er dette, som lader erindringen om kærligheden vende tilbage til dig. M-29. 3:3ff

Efterfølgende får du et par ideer og en meget kort opsummering af de væsentligste metoder, der har lavet mirakler for mig, og som jeg håber vil gøre det samme for dig:

1. Begynd dagen med at bede Helligånden om at hjælpe dig og dine børn til at blive mere villige til at lytte til Hans Vejledning. Følg dette op med en bøn om tilgivelse for enhver beklagelse, som du måtte fastholder overfor dine børn eller andre.

2. Motiver dine børn med venlige, tillidsvækkende ord, som afspejler din beslutning om at se deres Kærlige Selv i stedet for deres ego. Afhængigt af hvilken stemme, du lytter til i dig selv, forøger eller formindsker dette deres ønske om at høre efter det du siger til dem.

3. Det at opdrage børn kræver kærlighed og grænser. Begynd med kærlighed, og giv dem herefter grænserne, når det er påkrævet. Hvis du ikke er i stand til at begynde med kærlighed, så start med grænserne, og giv dem herefter kærlighed. Når du sætter grænser med kærlighed, er resultatet en fornuftig adfærd – *ikke* skyld.

4. Når dine børn ikke hører efter, hvad du siger, så opfat det først som deres “råb” til dig, at de ønsker at kommunikere med dig - se det *ikke* som et angreb på dig. Lad dem på en ikke-fordømmende måde vide, hvordan du føler og lyt efter deres følelser. Forstår de dit behov? Og forstår du deres behov? Din større visdom som forældre vil afgøre, hvad der kan forhandles, og hvad der ikke kan.

5. Når venlige ord og tålmodighed ikke virker, er det fordi dine børn identificerer sig med deres ego og ikke værdsætter den kærlighed, du giver dem.

Vent *ikke* indtil din tålmodighed er opbrugt inden du giver dem valget mellem at høre efter, eller opleve konsekvenserne af deres eget valg.

For at standse deres mangel på samarbejde, inden dette bringer både dig og dem mere frygt, har de - i stedet for trusler - brug for den grænse som disse konsekvenser sætter.

Det at tage konsekvenserne af egne beslutninger, er en måde, hvorpå børn kan lære en af sindets mest fundamentale love, nemlig den magt der ligger i deres egne valg.

Vær konsekvent og gennemfør nøjagtigt det, du fortæller vil blive konsekvenserne. Dette betyder ikke, at du skal kontrollere dem, men det skal gøres for at lede dem bort fra den kontrol, deres ego har over dem, så de kan blive mere fri til at elske.

6. "Stuearrest" kan meget let misbruges, hvis ikke vi er forsigtige. Men det kan være uundgåeligt, hvis intet andet virker.

Formålet skal aldrig være at straffe et barn, men at flytte dets fokus fra konflikten og hen til en mulighed for at give dem tid til at reflektere over deres eget valg, og for at hjælpe dem til at se værdien i samarbejde. Det bør ikke vare længere end nogle få minutter, efterfulgt af en fredelig diskussion, for at give mulighed for at kærligheden kan erstatte skylden.

7. Den bedste og mest virkningsfulde måde til at minimere behovet for konsekvenser - som for eksempel "stuearrest" - er hvis du hver dag afsætter lidt tid til at undervise dine børn i, hvad deres virkelige Selv er for noget.

De har brug for at lære, hvordan de skal bede om den Hjælp, der findes inde i deres eget sind, og hvordan de skal korrigere deres fejl ved igen og igen at øve sig i at være milde, kærlige og respektfulde. Som for eksempel, når Jesus minder os om vor mangel på engagement:

Det er ikke et koncentrationsproblem. Det er din tro på at ingen, inklusiv du selv, er en konsekvent indsats værd. Tag konsekvent mit parti imod dette selvbedrag, og tillad ikke denne lurvede tro, at trække dig ned. T-4.IV. 7:2

Og husk: Du kan ikke mislykkes. Du kan lave fejl, men du kan ikke mislykkes. Du er et Kærlighedens barn og din Uskyld og dine børns Uskyld er garanteret dig af Gud.

3

De som deler et formål har et sind som ét

At blive fuldtids “dagplejemor” efter jeg havde undervist og ledt store dagcentre, var at træde ind i en rolle, der førte mig direkte til kernen i min åndelige lærdom. Jeg påtog mig nu rollen som forældre og åndelig vejleder for børn, som i mange tilfælde opholdt sig størstedelen af deres vågentid i min varetægt. Alt jeg lærte dem, lærte jeg mig selv.

Det har taget mig størsteparten af de forgangne ni år at lære at værdsætte, hvor uvurderlig denne forælderrolle har været for min åndelige vækst.

Intet andet arbejde har krævet så meget af mig og flyttet mig så langt følelsesmæssigt og åndeligt. Det krævede konstant mere end jeg troede, jeg kunne give.

Selv om jeg modtog mange rosende ord fra forældre, var der alligevel en del af mig, der hadede presset og al den stress, så meget ansvar medførte.

I mange år lovede jeg højt og helligt mig selv, at dette år skulle blive det sidste.

Jeg elskede at arbejde med børnene, men jeg tjente

knap nok til at kunne opretholde livet.

Mit mål, at give børnene en åndelig dimension i en tidlig alder, samt den aldrig svigtende støtte og inspiration fra A Course in Miracles, hjalp mig imidlertid til at fortsætte. Men mens det stod på, beklagede mit ego sig mange gange højlydt: “Dette er alt, alt for hårdt. Det er ikke alle de anstrengelser værd”.

Når jeg ikke i alle situation kunne leve op til det niveau af kærlighed og tålmodighed, som jeg følte jeg skulle, dadlede mit ego mig for ikke at være “åndelig” nok og jeg svælgede i min skyldfølelse. Og når jeg faktisk levede op til mine egne forventninger om at være tålmodig og kærlig, fik jeg helt urealistiske forventninger til, at ungerne ville komme ud af det med hinanden og få en dejlig dag. Men ofte fik de det ikke. De brokkede sig, sloges med hinanden, hylede eller gik i spåner over et eller andet.

Jeg indså at såvel som vi voksne har en stærk indflydelse på børn, så er det givet, at deres egoers natur og mønstre, samt deres personlige problemer, unægteligt også har stor indfydelse på deres sindstilstand.

Jeg var fast besluttet på at lære, hvordan jeg skulle gøre mit arbejde med børnene lettere og mere på linje med Kurset.

Udfordringen var at lære, hvordan jeg skulle begynde at lede dem bort fra deres egoer, hen imod deres “højere sind”, uden at jeg bukkede under for “kaoslovene” og mit eget egos mønstre.

En meget stor del af små børns tankeprocesser er egocentrerede og handler om at være adskilt. Men jeg vidste også, at deres bevidsthed er vidunderlig fleksibel, og at børn af natur er tillidsfulde og derfor kan lære, hvordan de opdager og begynder at tro på det sande Selv vi alle er en del af.

Jeg ønskede at hjælpe dem med at lære at have mere tro på, at denne Kærlighed virkelig findes inde i dem selv og i alle andre.

Jeg fandt det nødvendigt at de lærte, at den Kærlighed er langt mere virkelig end alle de mange forskelligartede former for kaos, som denne verden er et udtryk for.

Kaoslovene styrer alle illusioner ..... enhver form for mangel på tillid til kærligheden, bærer vidnesbyrd om at kaos er virkeligheden.

T-23.11. 20:1

Jeg blev ved med at bede om vejledning til at finde en måde, hvorpå jeg kunne gøre det alt sammen lettere. Et af de mange svar, som til sidst kom, var dette:

“Forsøg ikke selv at ordne alle problemer. Hav tillid til den visdom og Kærlighed, der findes iboende børns eget sind. Forén dig med dem i det fælles mål at helbrede den følelse af adskillelse, som alle mærker”.

Årsagen til deres konflikter skyldtes altid “adskilte interesser”, altså en eller anden form for mangel på énhed.

I konfliktsituationer, hvor det gik hedt til og hvor min indsats ikke var tilstrækkelig til at genoprette harmonien, lærte jeg mig at bruge en form for ”stop-handling” og

herefter indkalde til en “freds-pause”. Se også side 26.

En sådan freds-pause bestod i, at vi først satte os i en rundkreds med lukkede øjne.

Vi sidder i et halvt til et helt minut - ikke længere, men tilstrækkeligt længe til at vi kan øve os i at bede vores indre Vejleder, vort Kærlige Selv, om at hjælpe os til at vælge nogle mere kærlige tanker om os selv og alle de andre i rummet.

Dette virker altid på den måde, at spændingerne bliver tøet op og giver plads til at en mere fredelig følelse kommer ind i vort sind.

Med denne nye opfattelse i vort sind, træffer vi dernæst en énstemmig beslutning i gruppen om, at vort mål er at være mere rare og mere retfærdige overfor hinanden.

Disse fredsmøder gentages dagen igennem, enten med hele gruppen, eller med enkelte børn, hver gang vi har brug for at genoprette en følelse af harmoni og énhed.

Formål forener og de som deler et formål, har et sind som ét . T-23.IV. 7:4

Hvis et barn ikke er parat til at ændre sit sind og forsat ønsker at være gal eller forurettet, accepterer vi dets valg. Det får den plads og tid, det tager at arbejde sig igennem hvilken som helst følelse det har. Før eller senere beslutter barnet sig altid for, at det er bedre “*at være lykkelig end at have ret*” og det dybtliggende ønske om at være del af fællesskabet får altid overhånd.

Gennem denne proces lærer vi at tro på værdien af Kærlighed og enhed. Selv om vi ikke kan se vores indre

Vejleder, kan vi se den virkning, Han har på os.

Hver gang vi træffer et valg om at være mere venlige og omsorgsfulde overfor hinanden, føles Han lidt mere virkelig. Hver gang vi oplever denne forening af vores formål, er det et lille skridt hen imod vor erindring om vort Kærlige Selv og vor iboende Énhed.

Det at jeg bad alle børnene om at medvirke i vort fælles formål - at være venlige og i fred med os selv og andre, gjorde en kæmpemæssig forskel for mig og gjorde mit arbejde meget lettere og langt mere meningsfuldt.

Det hjalp mig til at sætte min egen rolle, og mit forhold til hvert enkelt barn, ind i nye rammer. Tidligere havde det været alt for uharmonisk. Jeg forventede alt for meget af mig selv og alt for lidt af dem. Vi var som en familie der lærte, hvor gensidigt afhængige vi alle er af hinanden, og hvor vigtigt det er, at vi forener os i ét fælles mål.

Alle skal gøre deres del gennem kommunikation (med deres Kærlige Selv) og samarbejde, da vanen med at være adskilt ellers vokser sig dybere samtidig med at problemerne hober sig op.

Ligegyldigt hvad vore nuværende familiemønstre er, ændrer eller formindsker dette ikke Kærlighedens magt, der står og venter lige på den anden side af døren, borte fra alle de problemer og udfordringer, vi hver især kæmper med.

Børn er sammen med os fordi også de ønsker at åbne den dør. Lad os derfor lære dem, at håndtaget er indenfor deres rækkevidde, og når vi har tillid til at øve os sam-

men, kan vi lære, hvor meget lettere døren til Kærligheden åbner sig.

*) En “freds-pause” er vores version af det Hellige øjeblik.

Når vi er ude af balance, eller når alt bliver kaotisk, holder vi et lille øjeblik en pause, for at kunne mærke freden og kærligheden, der findes indeni os.

Vi forestiller os, at vi deler denne følelse med alle i rummet. Dette hjælper os altid til at bringe en større følelse af fred og harmoni ind i vores forhold.

En “freds-pause” startes ligeså ofte af børnene som af lærerne. På denne enkle men stærke måde lærer vi, at træde tilbage fra vort reaktive selv, og gøre et bevidst forsøg på at række forbi vort ego, ind til roen og visheden fra vort Kærlige Selv.

4

Når forældre skilles

Forældres skilsmisse er en mulighed til at lede børn ud af frygt og hen imod en varig énhed med deres Kærlige Selv.

Endog i de mest gunstige situationer - det vil sige, når begge forældre er på venskabelig fod efter en separation eller skilsmisse, kæmper børn med vrede, skyld, følelser af afvisning og usikkerhed. For en del af deres sind, er verden styrtet sammen.

Det er let at mærke børns smerte og bare tænke: “Hvor er det dog sørgeligt, at de skal igennem alt dette”. Men vores sorg eller skyldfølelse hjælper dem ikke til at komme igennem det. Det som hjælper dem, er derimod vores tillid til deres sande Selv og til Guds kraft, som findes i dem.

Inden børn kan lære at søge hjælp fra Helligånden og deres sande Selv (det som vi i vores børnehave kalder deres “Kærlige Selv”), er det vigtigt, at vi hjælper dem til at udtrykke alt det de føler, for at de kan forstå den dybereliggende kilde til deres frygt og smerte.

*

En fireårig dreng, hvis forældre for nylig var blevet separeret, havde i flere uger udtrykt sin frygt og sin vrede ved at hyle, brokke sig og skribe, når selv den mindste smule syntes at true ham.

En dag da vi i bil var på vej til et frilandsmuseum, fortalte jeg ham, at han måtte gøre en indsats for at “tage sig sammen”.

“Nathan”, sagde jeg, “jeg vil gerne have, at vi får det sjovt på vores tur, og jeg vil gerne have, at du også får det sjovt. Men du bliver nødt til at tage dig sammen og se nærmere på, hvad det er der plager dig, så du kan få lidt styr på det. Jeg ved, at du er ude af dig selv, fordi din mor og far ikke bor sammen mere, men hvad er det præcist, du er så bekymret over”?

Han svarede: “Jeg er bekymret over, at min mor og far bare skal forsvinde og jeg bliver helt alene”.

Jeg begyndte at berolige ham, mens han med sorg i stemmen tilføjede: “Jeg vil bare ikke have, at der er noget, der bli’r anderledes”.

Vi var på dette tidspunkt kommet til museet, så inden vi steg ud af bilen, bad jeg børnene sammen med mig, at holde en “freds-pause” for at hjælpe Nathan.

Sammen med følgende lille påmindelse til Nathan - “hvis du igen bliver bekymret, så bed dit Kærlige Selv om at hjælpe dig til at ændre dit sind” - var vor lille fredspause tilstrækkelig til, at løfte ham til en ny opfattelse, som lettede ham for hans byrde, længe nok til at han kunne nyde turen og samtidig have det sjovt.

Med øvelse kan børn begynde at gøre det antal gange, de vælger at vende sig indad efter hjælp, stadig hyppigere.

Årsagen til at børn kæmper så hårdt med usikkerhed efter deres forældres skilsmisse er - ikke så meget at deres forældre vil forsvinde - men den endnu større frygt, at deres forældres *kærlighed* vil forsvinde og at de ikke vil være i stand til at få den tilbage igen.

Det, som trækker deres frygt - når deres forældre skilles - er den endnu dybereliggende frygt, der stammer fra adskillelsen fra Gud, hvilket var den første oplevelse af forandring, vort sind oplevede.

Det er denne frygt, vi alle genoplever, når vi føler os adskilt, bange og alene, uden vore Forældres/Guds kærlighed og sikkerhed, og uden den guddommelige familie, vi er en del af.

Dette oprindelige traume, og den frygt og skyld, det frembringer, ligger begravet i alle menneskers sind - voksne så vel som børn.

Vi skjuler sandheden om vor énhed med Gud og vort ene Selv, i den illusion om enhed, som vi håber at opnå gennem alle vore specielle forhold. Når forældre skilles, bryder det specielle familieforhold også sammen, og alle parter lider "de knuste drømmes smerte".

Det specielle forhold, som børn har til deres forældre, er ligeså betinget som det specielle forhold, forældre har til hinanden: "Jeg vil elske dig så længe du passer på mig, og så længe du elsker mig sådan som jeg vil have det".

Når disse betingelser ikke længere bliver indfriet, opfatter ethvert ego det som et angreb hvorefter en cyklus af bebrejdelser - angreb og forsvar, frygt og skyld, bliver

tanker, alle begynder at tænke - og alle bliver kontrolleret af - til skade og tab for alle involverede parter.

Så længe børn overlades til at tænke med egoets tanke-system, er det umuligt for dem at blive fri af følelser af frygt og afvisning. Egoet er ikke i stand til noget som helst andet, ligegyldigt hvor godt forklædt dets "kærlighed" måtte synes.

Som Kurset påpeger, er egoet helt bogstaveligt en frygtsom tanke, en idé om, at vi er alene og for altid forsmået af vor Skaber og vort Selv.

Børn kan ikke finde nogen varig kærlighed eller tillid i deres forhold til andre, før end de forstår, hvad et ægte forhold er. Et sådan forhold er ikke en måde, hvorpå vi får vore ego-behov opfyldt, men derimod en måde, hvorpå vi alle (børn og voksne tillige) lærer at tilgive hinanden vore egoers fejl, så vi i stedet kan begynde at knytte hellige forhold, baseret på virkelig kærlighed. Det er denne Kærlighed og dette Selv, som er uforanderligt og evigt, vi alle hemmeligt længes efter.

Men hvis børn ikke har kendskab til, eller tro på en guddommelig Forælder, eller på vejledning fra et åndeligt tanke-system, som kan lede dem til deres sande Selv, føler de sig dobbelt fortabt og uden andet at falde tilbage på, når deres egen følelsesmæssige styrke svigter dem. Det kan derfor ikke undre, at de fortsætter med at kæmpe med angst, ensomhed og usikkerhed. Vi ser virkningerne af denne uforløste frygt, og følelserne af forladthed, i den stærkt tiltagende depression blandt børn i dag.

Børn har behov for at lære, at svaret ikke ligger i

fortiden eller i en fremtid, der på magisk vis vil bringe dem alt det, de ønsker sig.

Svaret findes lige nu og her i dette øjeblik, i hvert eneste øjeblik, hvor de - med vores hjælp, eller af sig selv - vælger at vende sig indad for at få Svaret.

*Søg ikke udenfor dig selv, thi det vil mislykkes,
og du vil græde hver eneste gang en afgud
falder. T-29.VII. 1:1ff*

Vi kontrollerer indholdet i vort eget sind. Dette er lige sandt for børn som for voksne.

Da jeg en dag spurgte Nathan, hvorfor han var så vred, svarede han: "Jeg er så vred, fordi min frygt ikke vil lade mig være i fred".

Vi havde tidligere snakket sammen om, hvad det var, han var bange for, og hvordan han kunne se tingene anderledes, men frygten blev ved med at komme igen.

"Godt", sagde jeg, "men husk på, at det er dig, der bestemmer over dit sind, så hvis du er træt af din frygt, så vælg den der Kærlighed inde i dig, så vil din frygt forsvinde".

Han fik et meget "interessant" udtryk i ansigtet, en blanding af "det ved jeg da godt, men jeg er ikke helt sikker på, om jeg er parat til at holde op med at være gal" og "jeg ved jeg kan det hvis jeg vil".

Når børn træffer et bevidst valg om at holde op med at være vrede eller bange, lytter Helligånden til deres hjertes ønske, og frigør dem fra deres smerte. De opdager

dernæst, at de ikke er et offer for omstændighederne, fordi de er frie til at vælge.

I denne verden er den eneste rest af frihed, friheden til at vælge og altid mellem to valg eller to stemmer: Helligåndens eller egoets.

C- 1. 7: lff

Det er ikke nødvendigt, at børn vokser op med en byrde af uforløst frygt og afsavn.

For egoet synes forandring i deres forældres indbyrdes forhold at være et tab. For Helligånden er tab umulige, da vor sande Identitet, som er énhed og fællesskab med Gud, aldrig forandres.

Ved at sætte vor lid til Helligånden, kan vi hjælpe børn til at lære om en større énhed og kilde til Kærlighed.

Afslutningen af et specielt forhold rummer muligheden til at begynde et nyt og helligt forhold. Og i denne forandring, der før bragte frygt og skyld, kan en ny vision fødes - en vision, der ser alle som uskyldige.

Når vi vender os til Helligånden kan denne forandring tilføre alle menneskers liv en ny opfattelse, en ny retning.

Dette er lektien, Gud ønsker, du skal lære: Der findes en måde, hvorpå du kan opfatte alt, således at du - for dig selv - lader det blive et nyt skridt hen imod Ham W-pI.193. 13:1

Den smerte der udspringer af en families opløsning, kan blive den største motivation til et mere beslutsomt og målbevidst arbejde med vor åndelige praksis, og at vi

arbejder mere konsekvent på at blive opmærksomme på og årvågne *overfor* Gud.

Børn har brug for os til at praktisere sammen med dem i deres kriseperioder, da de er afhængige af vores eksempel til at lede dem, og den indsats og tålmodighed, vi lægger for dagen, er Lyset som leder dem.

Gå nu trygt - om end forsigtigt - thi denne vej er ny for dig. Og måske finder du, at du stadig fristes til at gå foran sandheden og lade illusionerne vejlede dig. Dine hellige brødre er dig givet for at de kan følge i dine fodspor når du vandrer til sandheden forvisset om dit formål. W-pI.155. 9:1

5

Tillid kommer ikke let i denne verden

Min allerførste elev og lærer i min dagpleje var en fireårig dreng, der- så ung han end var - forsikrede mig om, at han var åben og villig til at høre sandheden om sit Virkelige Selv, og samtidig acceptere ansvaret for at slippe sine egne negative holdninger og tanker som skjulte det.

Mine egne erfaringer som barn (som jeg kortfattet har beskrevet tidligere) havde overbevist mig om, at nøglen til at nå børn på et dybere niveau, var at holde fast i den opfattelse, at de - ligeså vel som voksne - er i stand til at acceptere den dybere sandhed om sig selv. Dette dog ikke nødvendigvis altid på en intellektuel, men mere på en oplevelsesorienteret, måde.

Alex havde et eksplosivt temperament og var ekstremt aggressiv overfor de andre børn i min dagpleje. End ikke den svageste antydning af denne adfærd, afspejlede sig under hans første besøg hos os inden hans endelige optagelse.

Hans forældre nævnte ikke med ét ord, at de var blevet bedt om at tage ham ud af den Montessori skole, han

havde gået i, og at dette var sket med henvisning til, at hans aggressivitet fuldstændigt var udenfor hans kontrol.

For hver dag der gik, indså jeg hvor meget vrede han indeholdt, og at den faktisk var fuldstændigt udenfor hans kontrol. Min tålmodighed var ved at nå bristepunktet.

Intet af det, jeg forsøgte mig med, syntes at have nogen virkning. Det var som om han med fuldt overlæg forsøgte at afprøve grænserne for min venlighed og tålmodighed, for at han dermed kunne bevise overfor mig, hvor svage og ineffektive mine anstrengelser var i sammenligning med den magt og styrke, hans vrede havde.

Alex's største interesse var at lege "superhelt", hvilket ikke var tilladt i min dagpleje. Jeg forsøgte at opmuntre til mere fredelige lege, som ikke forvoldte de andre børn overlast og gjorde dem bange. Alex syntes nærmest instinktivt at påtage sig superhelte rollen, når han blev vred eller frustreret, hvilket uundgåeligt medførte at et af de andre børn kom til skade og græd.

Ved at foregive at han var helten, forsøgte Alex's ego at overbevise ham om, at han kunne undslippe sin egen skjulte skyld, vrede og selvafstraffelse ved at projicere den over på et af de andre børn, som han udpegede som "den onde". Selvfølgelig bibragte dette ham kun endnu mere skyld og vrede.

På et tidspunkt var jeg ved at gøre mig selv til et offer på grund af den afhængighed jeg var underlagt af mit eget egos frygt, fordømmelse og vrede.

Jeg begyndte alvorligt at overveje det fornuftige i om han fortsat skulle være i dagplejen. Jeg husker jeg tænkte: “Nå, her er altså et barn, der er for lang ude til at jeg kan hjælpe ham. Han har brug for terapi”.

Selv om han kunne være meget samarbejdsvillig overfor mig, frygtede jeg ofte, at han på et eller andet tidspunkt virkelig ville eksplodere og skade et andet barn alvorligt.

Det var som om han havde lukket en dør til sit hjerte og nægtede at åbne den igen, og ligegyldigt hvor hårdt jeg forsøgte, kunne jeg ikke bryde igennem den.

Jeg bad til Helligånden om at Han måtte komme igennem til os begge to og give mig vejledning.

Så en dag, ikke så lang tid herefter, kom han pludselig, ud af den blå luft, farende forbi mig, tværs igennem lokalet. Helt bogstaveligt lavede han et karate-spark mod en lukkede dør ud til gangen, med det resultat at døren fløj af hængslerne.

Min underkæbe faldt ned på brystet og jeg stod chokeret og mærkede vreden vælte op i mig. En del af mig var parat til at kværke ham på stedet, men en anden del vidste instinktivt, at dette drastiske “råb på hjælp” havde brug for et drastisk svar.

Med så meget selvbeherskelse, jeg formåede at stable på benene, samlede jeg ham op fra gulvet, bar ham ud i køkkenet og satte ham håndfast ned på en stol.

Som om det kom fra en bydende nødvendighed dybt inden i mig, begyndte jeg at tale til ham på en måde, som

jeg ville have talt til en ven, der var på vej ud i en selvdestruktion hvor han ikke kunne bunde, og som havde brug for at blive vækket inden det var for sent.

Til alle hans udbrud så som: “Jeg hader dig”, “jeg behøver ikke at høre på dig”, “jeg er ligeglad” og mere i samme dur, havde jeg kun ét svar, som til slut fik ham til at bryde sammen i gråd. Ikke fordi jeg ringeagtede ham, men fordi jeg fortalte ham den sandhed hans ego i så lang tid havde forsvaret sig imod.

Jeg fortalte ham at det ikke var mig, eller hans forældre, eller nogen som helst andre, som han hadede, men det var ham selv.

Jeg fortalte ham, at han blev nødt til at lytte til mig, fordi hans lykke afhang af det, at han faktisk tog sig af det jeg sagde, men at hans vrede og hans frygt blokerede for hans virkelige Selv, den del af ham, der havde den virkelige magt og den virkelige styrke, som han søgte så desperat efter.

Jeg fortalte ham, at hvis han ønskede at være stærk, måtte han først forstå, at hans vrede ikke havde noget som helst at gøre med det at være stærk. Hans vrede kom af alle hans følelser af at være bange og alene, lige netop sådan som han følte sig nu.

Jeg fortalte ham, at det at blive vred eller bange bare var en fejltagelse, at han var langt mere end hans fejltagelser, at han havde et magtfuldt indre Selv, som var klogt, kærligt og stærkt.

Jeg fortalte ham at hvis han var villig til at arbejde på at kontrollere sin vrede og øve sig i at lade sit Kærlige Selv komme mere frem, så ville han ikke føle sig så bange

indeni, og han ville blive meget gladere.

Alex stod foran mig med en af de mest hårdkogte miner jeg har mødt hos så ungt et menneske. Han ledte efter noget, der var stærkere end hans vrede, noget som han ikke bevidst opfattede som det, vi kalder Kærlighed. Han respekterede hårdhed, fordi han troede at kærlighed og mildhed var svaghed og således uden værdi for ham.

Jeg måtte derfor tale med et hårdt tonefald, der kunne afsløre styrken i min overbevisning for ham. Jeg vidste, at jeg var nødt til at tegne et meget klart billede af den elendighed han befandt sig i og af fejlen han gjorde ved at give egoet en så enorm stor værdi - det selv samme ego som kun gjorde ham fortræd.

På mit spørgsmål: “Ønsker du at være lykkelig”? svarede han “ja”. Og han forstod det, da jeg fortalte ham, at det at være lykkelig indei også automatisk får os til at føle os stærke.

Han ville gerne have begge dele.

Jeg fortalte ham, at jeg ville være hans træner og hjælpe ham med at øve sig hver dag. Når han lærte at se på sine følelser, ville han indse, at han var mere end sin vrede. Jeg fortalte ham, at han kunne lære at vælge at bede sit Kærlige Selv om at give ham den styrke og ro han havde brug for.

De efterfølgende dage udviste han prompte villighed til at øve sig i det, vi havde talt om.

Det bedste han formåede til at begynde med var højlydt at erklære at han var vred og derpå traske af sted for at være alene mens han kølede af. Men han var i det mindste i stand til at afholde sig fra at slå det barn han var vred på.

Dette var et stort skridt for ham i den erkendelse, at han faktisk kunne vælge hvordan han skulle reagere.

Senere fik han tilstrækkelig selvkontrol til at han kunne fortælle mig: “Jeg har ændret mit sind. Jeg vil godt finde ud af det nu”.

Jeg hjalp ham så med at komme igennem trinene i den konfliktløsningsmetode, jeg læne alle børnene.

Selv om jeg måtte sætte grænser for ham, lod jeg ham altid vide hvor meget pris jeg satte på hans samarbejdsvilje. “Se engang hvor stærkt dit sind er ved at blive” og “husk at bede dit stærke, Kærlige Selv om hjælp, for det er i virkeligheden Det du er”, var nogle af de sætninger, jeg ofte brugte for at opmuntre ham.

Først langt senere forstod jeg, hvor symbolsk det var, at han sparkede døren af hængslerne. Det var en projektion af hans forsøg på at bryde den låste dør ind til sit eget hjerte. Det var som om han forsøgte at fortælle mig: “Hvis du virkelig gerne vil ind til mig, skal du også bryde igennem min dør”.

Hans fremskridt var meget iøjnefaldende derhjemme, og for hans forældre indtraf der også et mirakel. Hans mor fortalte mig at, når han var ved at eksplodere over et eller andet, tog han fat i sig selv og plejede at sige: “Jeg går op på mit værelse for at ændre mit sind”.

Han vendte derpå tilbage igen mere rolig og i stand til at behandle det som var problemet.

Hans mor, som kæmpede med sin egen eksplosive vrede og følelse af magtesløshed, begyndte at indse værdien, en sådan omlægning ville have for hende selv. Ved at vise dem, hvad også de kunne blive, endte Alex med at blive den ægte superhelt for sin familie.

En ændring i hans mors arbejdssituation tillod hende at være hjemme det meste af dagen, hvorfor Alex ikke længere havde brug for heltidsdagpleje og snart efter blev han meldt ud.

Når to mennesker når det maksimale, de kan lære af hinanden, synes forholdet at slutte og de går hver til sit, som A Course in Miracles siger. Dette var også tilfældet med os.

Tillid kommer ikke let i denne verden da så meget går stik imod den Sandhed, vi alle stræber efter. Fordi jeg skulle anstrenge mig så meget med Alex og grave dybere for at finde tilliden, så jeg kunne tro på hans større Selv, bragte det mig selv nærmere opdagelsen af mit eget. Den gave, min tillid gav ham, var en gave til mig selv.

Jeg står i dyb taknemmelighedsgæld til Alex og hvert eneste barn, jeg gennem årene har haft muligheden for at hjælpe med at opdrage. Den hjælp de har givet mig, så jeg kunne løfte min egen bevidsthed, har været mere direkte, mere ærlig, mere intens og den mest eventyrlige åndelige vej, jeg kunne have valgt.

6

Autoritets-problemet eller problemet med vort ophav

For et par måneder siden læste jeg en artikel om børn med overskriften: “Alle veje fører til mor”. Den vakte en masse tanker og følelser i mig angående ansvaret og skylden vi pålægger mødre med hensyn til hvordan vores børn “falder ud”.

Til brug i denne artikel vil jeg gerne omformulere overskriften til: Alle veje fører til “ophavs-problemet” eller “autoritets-problemet”.

A Course in Miracles fortæller os, at vort grundliggende problem – årsagen til al vor frygt og ulykke - går tilbage til den oprindelige fejl, som vi gjorde ved at tro, at vi kunne være vor egen skaber, eller vort eget “ophav”, vor egen “autoritet”.

Frygt kommer af vores tro på, at vi har tilranet os Guds magt og har lavet vort eget selv som en erstatning for det Selv, vi deler med Gud og som Han skabte som vor Ene og sande Identitet, for evigt forenet med Guds Sind og med alle Guds børns sind.

Troen på at vi er adskilt fra Gud er det, der holder os fanget under egoets “tyranniske” kontrol, i stedet for at være fri under Guds kærlige “autoritative” kontrol.

Dette problem om vort “ophav”, eller vores identitetsforvirring, gennemspilles konstant i ethvert forældre/barn eller lærer/barn forhold. Det er den naturlige funktion, den psykologisk dynamiske kerne, i egoets tankesystem at vi ønsker at være adskilt og alene og at egoet gør alt det kan for at få denne sin vilje gennemtruffet.

I sit forsøg på at få, hvad han eller hun ønsker, vil ethvert barns ego helt per automatik forsøge at tilrane sig sine forældres, eller sin lærers magtposition.

Dette er et grundliggende behov i barnets ego for at opnå kontrol over sin egen følelse af selvstyre eller “autoritet”.

Når vi bliver klar over dette, bliver vi også i stand til at opfatte barnets handlemåde som om det beder om vores hjælp, i stedet for at vi reagerer som om det angriber os.

På denne måde undgår vi vores tendens til at sammenblende barnets ego med dets åndelige del.

Vi kan se på vor egen “Forældre” (Gud) som modellen for, hvordan vi skal lære vore børn disciplin.

Gud tillod os ikke at forstyrre freden og harmonien i vort Guddommelige Hjem. Da vi ønskede at skabe adskilt fra Kærlighedens Énsindethed, var vores eneste mulighed at gøre det i illusionen. Illusioner kan ikke skade Guds Families ukrænkelighed og evigvarende Énhed, Som aldrig kan bringes i fare.

Der blev opsat en grænse for vores valg at “misskabe”,

ligesom vi har brug for at sætte grænser, når børn vælger at være “uartige”.

Jeg har opdaget, at det er meget vigtigt så hurtigt det kan lade sig gøre at hjælpe børn med at korrigere deres fejl, da jeg ved, at det lige nøjagtigt er dette som befrier dem fra smerten, som er forårsaget af deres egen projicerede vrede og skyld.

At tillade en fejl at fortsætte, er at lave yderligere fejl baseret på den første og forstærke den. Det er denne proces, der skal lægges bort, for det er blot en ny måde, hvorpå du ønsker at forsvare dine illusioner imod sandheden.

W 165/167

Ved at bryde kæden i deres egos tankestrøm og deres forsvar af illusionerne, sætter vi dem i stand til at blive fyldt med frihed og styrke. De indser derpå, at der i deres eget sind findes noget, der er større end deres frygt og vrede.

Deres villighed til “atter at vælge” bliver større lige meget hvor svagt de - gennem kontraster og sammenligningen - indser at valget for kærligheden er valget for lykken. Den proces at lære børn at gøre dette, er det der får os selv til at lære det.

Vort hellige hverv er at lede børn til deres sande Autoritet, så vi måske selv opdager Den. Guds Autoritet taler gennem Helligånden, hvis Vejledning altid er til stede i vort sind og i børns sind. Han er det store Korrektive princip, Trøsteren, Vennen, som altid tilbyder

os det eneste forstandige svar på en hvilken som helst konflikt vi kæmper med.

Men hvordan kan vi sikre os, at vi har adgang til denne Autoritet i vort sind, og ikke til vort egos autoritet, i de situationer hvor vi reagerer overfor børn?

Tilstedeværelsen eller manglen på fred i vort sind fortæller os øjeblikkeligt, hvilken autoritet vi følger.

Før i tiden undrede jeg mig over, hvorfor jeg ofte følte skyld efter at jeg havde pålagt børnene nogle rimelige grænser eller konsekvenser, når de klart krænkede andres fred og velfærd.

Da jeg så nærmere på det jeg tænkte alt imens jeg satte disse grænser indså jeg, at skylden ikke stammede fra at jeg pålagde dem grænser, men at den i stedet kom af fordømmelsen, jeg husede i mit sind, overfor det barn jeg irrettesatte.

Valget at dømme i stedet for at vide, er årsagen til tab af fred . .... En dom medfører altid afvisning. Den betoner aldrig kun de positive aspekter af det som dømmes - hverken i dig selv eller i andre. Det som er opfattet og afvist, eller dømt og fundet for let, forbliver i dit sind fordi det er opfattet. T-3.VI.. 2:1

Når som helst jeg sammenblandede min egen identitet (og egne problemer) med det et barn gjorde, mistede jeg følelsen af min medfødte lighed med dette barn og faldt i den fælde, at jeg skal beskytte min falske følelse af autoritet, som mit ego tror er taget fra mig.

Når du har et autoritetsproblem, er det altid fordi du tror, du er dit eget ophav og projicerer dit selvbedrag over på andre. Du opfatter derpå situationen som om andre helt bogstaveligt slås med dig om din ophavsret. T -3.VI. 8:2

Når som helst vi reagerer med frygt, vrede eller forsvar på at børn er “uartige”, skal vi huske på at disse følelser altid genspejler vore egne uløste problemer med frygt, vrede, skyld, afvisning og så videre.

Vi vil ikke være i stand til at opfatte en situation som en bøn om hjælp, en bøn om kærlighed og forståelse, hvis ikke vi indser, at vi projicerer vore egne problemer over på børnene - på samme tid som de gør det med os.

Frygtens autoritet vil dominere og vi vil se alt, hvad et barn gør, som et angreb på os. Vi vil have tilbøjelighed til at angribe dem som et forsøg på at genoprette freden med vort egos autoritative kontrol, som altid udtrykkes gennem vrede og fordømmelse. Vi alle, voksne og børn, vil sluttelig føle det som om vor personlige integritet eller “autoritet” er blevet angrebet af den anden, hvilket på et dybere niveau reelt er troen på at Guds fred er blevet frarøvet os.

Vi ser os selv i ethvert barn. Hvis vi dømmer et barn til at være det, som vi opfatter at deres ego projicere, har vi dømt os selv i samme mål, og vi gør os derfor uimodtagelige overfor hvem vi begge i virkeligheden er. Ingen af os vil undslippe dommens udkomme - skyld.

Men hvis vi lytter til Kærlighedens Autoritet, der er til stede i både barnets og i vores sind, vil vi være i stand til

at reagere med en følelse af balance og ro.

Det som hjalp mig til at undgå cyklussen af “angreb og forsvar”, når et barn projicerede sin vrede og frygt, var at lave en klar skelnen mellem barnets ånd og dets ego.

Dets ego kan uomtvisteligt være forkert, men det er min opgave at vise barnet, hvordan det kan være “rigtigt”, ved at hjælpe det til at korrigere sine fejl.

Dette medfører altid kommunikation, øvelse og grænsesætning, for at redde dem fra det tag deres ego har i dem, og tillade at der kommer en åbning, hvor Helligånden kan komme igennem fra deres “højere sind”, hvor Fornuften altid råder.

At hjælpe børn til at vende sig fra “uret-sindethed” til “ret-sindethed” er ikke at kontrollere dem sådan som vort ego ønsker vi skal tro, men derimod at frigøre dem fra den falske autoritets tyranni.

Hele denne proces indeholder en helt vidunderlig gave, nemlig at når frygtens fængselsdør åbnes for at befri vort barn, så opdager vi med glæde, at det er den selvsamme dør der frisætter os.

Vi behøver ikke frygte, at vi skal komme til at knuse barnets ånd ved at sætte grænser for deres evne til at “misskabe”. Ligesom vores, skabtes barnets ånd for altid kærlig og ukrænkelig.

Det er børnenes egoer som er skrøbelige, sårbare og bange for alt. Det er vores ansvar, at hjælpe børn at bringe deres egos illusioner til deres indre Forældres Kærlige Autoritet. Således omfortolkes deres og vores fejl blidt til Kærlighed og et helligt forhold er født.

I dig selv elsker du din broder med fuldkommen kærlighed. Her findes hellig grund. Ingen erstatning kan komme her hvor kun sandheden om din bror kan dvæle. Her forenes I i Gud lige stærkt til hverandre som til Ham. Den oprindelige fejl findes ikke her og vil aldrig komme ind. Her findes den lysende sandhed til hvilken Helligånden har viet jeres forhold. Lad Ham føre det hertil, hvor også du ønsker det skal være. Giv Ham blot din lille tro på din brøder for at hjælpe Ham så han kan vise dig, at ingen af dine erstatninger for Himmeriget kan lukke jer ude. T-18.1. 9:4

7

Du besidder magten til at omgøre dine fejl

Det eneste som står i vejen for et barns uskyld, er barnets skyld. Det samme er naturligvis sandt for enhver voksen. Børn står overfor den samme fundamentale udfordring som vi voksne, nemlig med Helligåndens hjælp, at omgøre deres fejl (læs: “mangel på kærlighed”).

Måske er vi i vildrede med, hvordan vi skal gøre dette. Måske tror vi ikke engang at det er nødvendigt, eller for den sags skyld muligt, at opnå dette med et barn?

Mine erfaringer har vist mig, at det kan gøres. Men vi bliver nødt til at slippe troen på gamle paradigmer og myter om børn og barndommen, og erstatte disse med sandheden om hvem de i virkeligheden er. I lyset af A Course in Miracles følger her nogle tanker, som du kan overveje hvis du har lyst:

1. Måske tror vi at egoets tankesystem og dynamikker på en eller anden måde ikke helt passer på børn eller at disse har mindre indflydelse på dem jo yngre børnene er. Når vi derfor læser i Kurset, at egoets kerne er frygt og skyld, og at egoets funktion er at fornægte og projicere,

stopper vi måske ikke op et øjeblik for at overveje om dette refererer ligeså meget til børn som til voksne.

A Course in Miracles gør det meget klart, at ingen kommer til denne verden uden et ego og at sindets love aldrig forandres, men altid er i funktion. Hvad enten vi “ser” synlige beviser på det eller ej, må enhver tanke i barnets sind derfor påvirke dette barn, ligeså sikkert og ligeså dybt som tanker påvirker enhver voksen.

2. En almindelig misopfattelse, der grunder sig i ovenstående er at børn - små eller store - ikke er tilstrækkeligt modne til at være ansvarlige for deres egne tanker. Vi tror at barndommen er en “magisk” munter tid der forløber med leg og sjov, hvorfor det ikke er det tidspunkt man skal begynde at stræbe efter mere alvorlige sager, så som selvbevidsthed, opmærksomhed, eller at lære at tage ansvar for hvad børn vælger at tænke eller gøre.

“Når alt kommer til alt er de jo kun børn” og de skal ikke bebyrdes med at skulle lære at se på hvad det er de gør, eller lære dem at korrigere deres fejl. Det er at forvente alt for meget af dem og at manipulere med deres “uskyld”.

Men realiteten er, at ved ikke at gøre ovenstående, gør vi det modsatte. Vi overlader børnene til deres egne egoistiske tankers tyranni. Dette blokerer for forundringens glæde og det legende liv, der - mens de er børn (og senere som voksne) - kunne være dem til del, hvis de blev lært, hvordan de skal begynde at fjerne alt det som står i vejen for dem.

3. Den idé at “børn kan løse deres egne problemer”,

knyttes ofte sammen med en tilsvarende opfattelse, at hvis vi bare “lader børn være børn” i en eller anden ubestemt årerække, så ville de med tiden vokse fra ligegyldigt hvilket “problem” de måtte have nu.

Men med mindre vi hjælper børn til at se på den dybereliggende frygt og skylden, som ligger neden under deres konflikter og behov (ligeså vel som at vi skal se på vore egne) vokser de sig ikke fra dem.

Deres problemer og behov vil i stedet sætte sig endnu dybere i dem. Uden hjælp gennem samtale og Vejledning til at se nærmere på den frygt, der ligger bag deres “mangel på kærlighed”, blokeres der for at de kan udtrykke uskylden fra deres Kærlige Selv.

Fornuft og uskyld kan ikke udtrykkes gennem deres “højere sind” samtidig med, at deres tanker kontrolleres af deres egos autoritet. Dette får dem automatisk til at føle skylden over deres ukorrigerede fejl.

Når skyld igennem mange år er blevet ophobet, er resultatet nogle børn, der nu som voksne, leder efter deres tabte uskyld.

Enhver ukorrigerede fejl er en løgn om den kraft der findes i dig til at korrigere dine fejl. Hvis denne din kraft kan rette fejlen - og du ikke tillader den at gøre det - da nægter du dig selv og din broder denne kraft. Og deler I denne tro, vil I begge tro I er fordømt. T-21.VI. 1:6

4. Vi forsinker processen at invitere Guds Helligånd ind i vore forhold og til samspillet vi hver dag har med børn,

fordi vi har modstand på at ændre vore egne tanker og holdninger.

Skal vi hæve børn, og os selv, til et højere bevidsthedsniveau og accept af vor sande åndelige identitet, skal vi bringe Gud ind i vore “dagligdags tanker”.

Giv (Helligånden) dine tanker og Han vil tilbagegive dem som mirakler, der glædesfyldt proklamerer den fuldendthed og lykke, som Gud ønsker for Sin Søn som beviset på Hans evindelige Kærlighed. Og når hver eneste tanke således er transformeret, får den helbredende kraft fra Sindet, som så sandheden i den og ikke blev bedraget af det den fejlagtigt blev tillagt. Alle fantasiens trusler er væk. Og det som er tilbage, er forenet i een fuldkommen Tanke, som overalt tilbyder sin fuldkommenhed.
W-pI.151. 14:3

En oplevelse, der på den mest vidunderlige måde bekræftede Helligåndens tilstedeværelse således at Han kan korrigere vore fejl, indtraf en sommer eftermiddag mens jeg var udenfor i baghaven sammen med børnene.

Min mand Gary arbejdede i sit kontor øverst oppe i vores hus. Hans koncentration blev pludselig afbrudt af en følelse af “et helligt nærvær” som fyldte hele rummet. Følelsen som kom fra “Det” var, at der var ved at ske noget meget betydningsfuldt udenfor, som han skulle overvære.

Da Gary oppe på anden sal åbnede vinduet, der vender ud imod baghaven, var jeg i fuld gang med at tale med nogle af børnene om en konflikt der var dukket op.

Fem eller seks børn var i gang med at fordele rollerne i et skuespil, de skulle opføre - hvem der skulle have hvilken rolle, hvordan handlingen skulle udspilles og så videre.

Uenighed førte til protester og råberi, dyrebare rekvisitter blev væltet omkuld af misfornøjede skuespillere og den sædvanlige dominoeffekt, hvor den ene sårer eller fornærmer den anden og så fremdeles trådte i kraft. Jeg indkaldte til en freds-pause for at få alle samlet og for at finde ud af hvordan hele situationen kunne blive løst.

Jeg var midt i at fortælle børnene, at eftersom ikke alle var villige til at lytte til de andre for at komme til en overenskomst, ville det næstbedste være at “begynde helt forfra og denne gang bestræbe sig på at gøre alt på en måde, der var rimelig og venlig overfor alle”.

Jeg mindede dem også om, at de skulle bede deres Kærlige Selv om hjælp til denne proces. De var vant til den slags øvelser og accepterede meget villigt muligheden til “at vælge atter en gang” - en måde, hvorpå de kunne se og gøre tingene anderledes.

Da Gary så ud ad vinduet, følte han sig indhyllet i en følelse af Guddommeligt fællesskab og énhed. Han var omsluttet af et vidunderligt levende Lys, som var forskelligt fra og mere klart end sollyset og som også var i luften omkring børnene og mig.

Mens vi var i færd med at få orden på tingene, blev han pludselig opmærksom på to forskellige tidsforløb, som

sideløbende vævede sig ind i hinanden.

I den normale tidsrækkefølge kunne han se mig tale med børnene og han kunne se og høre dem reagere på den vejledning jeg gav dem.

På samme tid, så han det hele som om han stod helt tæt på os og alle vore bevægelser blev udført i slow-motion, hvorved alle udtryk i børnenes ansigter blev langsommere.

Dette gav ham mulighed for at betragte hele deres følelsesregister - se alle de små næsten umærkelige udtryk for tanker og følelser, som de oplevede, under hele min vekselvirkning med dem.

Gary vidste umiddelbart i sit hjerte, at det han overværede, var Helligåndens tilstedeværelse og indgriben. Og det han så, fik ham til at bryde ud i gråd.

I hvert eneste barns ansigt så han et glimt af lykkelig forventning, som denne chance til at genopføre hele sceneriet bragte dem. Deres blik bekræftede den tillid og tro på processen, at de var i stand til at omgøre deres fejl og deres udtryk viste, at der var Én, der tog sig af dem på den mest fundamentale måde.

I hvert eneste barns ansigt og øjne så han et udtryk, der sagde: "Jeg er nu foræret en chance til at blive fri. Jeg er nu foræret en chance til atter at gøre min verden sand. Livet er retfærdigt trods alt".

Han kunne se, at der skete en forandring i deres sind. Deres oprindelige opfattelse af frygt forsvandt og fra

deres ansigter udstrålede udtryk af fred og venlighed imod hinanden.

Gary kunne helt bogstaveligt se dette levende Lys af nænsom uskyld stråle fra deres ansigter - en uskyld der fortalte, at ikke en eneste fejl, som nogen af dem nogen sinde havde gjort, havde forandret noget som helst.

Snart efter vendte børnenes slowmotion-bevægelser tilbage til den normale hastighed, og deres skuespil var atter i fuld gang og alle legede glade og lykkelige sammen.

I overensstemmelse med Hans fuldkomment forenede og sikre referenceramme vil Han genfortolke alt du ser - enhver hændelse, enhver omstændighed og enhver begivenhed, som på nogen måde synes at berøre dig. Og du vil se kærligheden bag om hadet, bestandigheden i forandringen, det rene i synden og kun Himlens velsignelse over verden. W-p1.151. 11:2

8

Tilgivelse - et spørgsmål om daglig øvelse

Hele livet øver vi os. Vi bliver ved med at øve os og håber på at gøre det rigtigt, mens vi bevidst eller ubevidst forsøger at hæve os op over en nagende følelse af ufuldkommenhed og mangelfuldhed.

Vi opdrager os selv når vi øver os sammen med de børn vi opdrager og underviser. Det at erkende og indse, hvor værdifulde børn er for os - og vi for dem - er at forstå kernen i åndelig gerning - at vi fuldt og helt er indbyrdes afhængige og gensidigt påvirkes af det, vi lærer og underviser i.

Ethvert problem vi har med et barn (eller med andre), rummer muligheden at vi kan finde vejen ud af vor egen vrede og skyld. I denne proces skal vi huske på, at vor egen fuldbyrdelse findes i det Selv, vi deler med alle andre.

A Course in Miracles fortæller os, at ånden ikke har brug for undervisning, men at egoet så sandelig har.

Egoet kan lære dig og undervise andre i det som ikke

er sandt. Du har lært dig selv at tro på, at du er hvad du ikke er. .... .. Du er kun kærlighed, men når du fornægter dette, gør du det du er til noget du skal lære at huske.

T-6.III. 2:3

På et tidspunkt i løbet af det første år, hvor jeg anvendte Kursets principper i børneopdragelse, gik det op for mig, at den mest enkle og mest fornuftige indfaldsvinkel til håndtering af den kaotiske energi, alle konflikterne, ubevidstheden, og alle de fejl børn gør, ikke var at slide mig selv ned med endeløse påmindelser, belæringer eller bebrejdelser.

Derimod var metoden, at give børnene muligheden for at praktisere de selvsamme ting, som de havde problemer med, på en måde, der kunne lære dem og mig nogle fundamentale sandheder om det at vokse op og få et åndeligt liv.

Det vigtigste var at lære, at det at korrigere vore fejl gennem øvelse, er en form for tilgivelse.

Ansvarlighedens byrde skulle deles på en måde, der gjorde at indlæringen og forandringen var noget vi var lige ansvarlige for og som var til gensidig tilfredsstillelse for os alle sammen.

Vi narres let af vort ego til at tro, at hvis kilden til et problem synes at være udenfor os, så er det ikke en lektie, vi selv har brug for at lære, men derimod én, som det barn, der er involveret i den, har brug for at lære. Men vi spiller aldrig en neutral rolle. Vi reagerer altid enten ud fra vort ego eller ud fra ånden.

Det er altid denne lektie vi gensidigt praktiserer med børn og det er det eneste valg begge parter har.

Børn hungrer efter rollemodeller. Også når det drejer sig om dette, ser de til os for at opdage, hvordan vi korrigerer vores fejl.

Jeg oplever det som ren terapi, når jeg for eksempel siger til et barn, jeg har mistet tålmodigheden med:

“Lad mig øve mig i at sige dette igen men på en mere venlig og rolig måde, for det jeg lige har gjort, er ikke den måde jeg ønsker at tale til dig på”.

Dette får os begge til at føle os bedre tilpas, og vi giver barnet lejlighed til at se, at voksne også har brug for at øve sig i at korrigere deres fejl.

Det er alt for omfattende, i en artikel som denne, at komme ind på alle de principper i Kurset, som det er muligt at anvende som åndelige øvelser for børn.

Her følger ikke desto mindre nogle få idéer og et indblik i det, jeg kalder “Praktik-metoden”, som jeg anvender allermest i mit arbejde med børn og som jeg tror kan tilpasses børn i alle aldre.

1. Idéen med at øve sig i at gøre noget om igen, er baseret på denne forudsætning:

Det faktum, at vi er i stand til at korrigere vore fejl (atter læs: mangel på kærlighed), “kortsletter” vores tendens til fortsat at føle skyld og til fortsat at projicere denne skyld over på andre.

Hvis vi kan gøre noget om igen, med det klare mål at

gøre det “rigtigt” eller på en mere kærlig måde, så er dette ønske i sig selv nok til at vi tillade vor Indre Lærer at komme ind i selve processen der giver os en korrigeret opfattelse.

2. Når børn “genopfører” en situation, ændrer de helt klart deres opførsel, men kun fordi de først har ændret deres sind og er villige til at handle i overensstemmelse med denne forandring.

Men hvad er det egentlig som i første omgang motiverer dem til at ændre deres sind?

Nogle børn ser straks muligheden for hvad den er: En metode til at løse en konflikt, eller en metode til at korrigere deres fejl, på den mest bekræftende og fredelige måde, fordi ingen hverken dømmes dem eller den fejl de har begået. De modtager derfor ganske enkelt dette budskab: Fejl er til for at blive rettet af hensyn til helbredelsen af den uret som er sket.

3. Andre børn vælger kun at ændre deres sind, når de bliver stillet overfor andre muligheder de bedømmer som mindre ønskværdige som for eksempel at være udelukket lige indtil de er parate til at løse konflikten eller korrigere deres fejl.

Det at være udelukket fra at kunne lege eller deltage i en aktivitet som “betaling” for at få lov til at have “ret” (sådan som deres ego opfatter det), betragtes normalt aldrig som den bedste mulighed, da den aldrig bringer en følelse af frihed og tilfredsstillelse, sådan som det sker med eksemplet nævnt ovenfor.

4. Hvis et barn ikke er villigt til at øve sig eller samarbejde for at korrigere en fejl, er det normalt fordi han eller hun stadig føler sig såret eller vred over hændelsen.

Når tiden er inde, spørger vi barnet, om det kunne tænke sig at tale mere om det, så det kan få en dybere følelse eller forståelse af hændelsesforløbet, som endnu ikke er kommet til udtryk. Dette har ofte ikke noget at gøre med den specifikke hændelse (*“Jeg er aldrig ude af mig selv af den grund jeg tror”*).

Nogle børn har brug for bare at sidde alene med deres vrede et stykke tid, indtil de beslutter, at den ikke længere er værd at holde fast i.

Indlysende nok kan vi ikke få andre til at ændre deres sind, med mindre de ser, at det kan betale sig at gøre det.

Af hensyn til beskyttelse af andre og deres velfærd, har vi ikke desto mindre ansvaret for at håndhæve fornuftige grænser for, hvordan børn opfører sig. Lektien for os er, at vi ikke skal dømme et barn for at have brug for tid til at ændre sig. Den store lektie for os alle er at lære ikke at dømme noget barn eller os selv ligegyldigt hvor lang tid, det tager os at lære de åndelige lektier i vort liv.

En af mine elever og lærere, som jeg her vil kalde Katie, var 4 år gammel. Hendes kampe var repræsentative for mange andre børn.

Katie kom fra en anden børnehave, hvor hun var den, der oftest blev smidt udenfor døren, fordi hun var for aggressiv. Hun kæmpede derfor med et meget lavt selvværd og en tilsyneladende konstant understrøm af vrede, som hun hyppigt projicerede over på de andre børn.

Selv med hjælp fra sine forældre, var det at forsøge at opnå lidt forståelse for og indsigt i det, der var årsagen til hendes vrede, yderst vanskeligt.

Men jeg vidste at ligegyldigt hvad, så var hun i sidste instans ansvarlig for sine egne tanker og følelser, ligesom ethvert andet menneske er, og den eneste måde til at udstyre hende med den tillid, hun behøvede for at blive gladere og mere fredfyldt var, at lære hende, at hun faktisk kunne ændre sit sind om sig selv og om andre.

Vi gav hende konsekvent øvelser i at korrigere sine fejl, samtidig med at vi mindede hende om hendes dybere-liggende identitet. Hver gang hun gjorde et andet barn fortræd, fortalte vi hende, at hun kunne lære, hvor venlig og omsorgsfuld hun var, ved at øve sig i at omgøre den uvenlige handling, hun lige havde gjort.

Gennem alle de former for store og små hændelser, som vi indøvede sammen med Katie og alle de andre børn i vort program, fik vi her fastslået et helt grundliggende faktum, at børn bedst lærer de åndelige sandheder gennem konkrete personlige oplevelser.

Vi kunne tale om disse idéer om at vælge kærlighed i stedet for frygt eller vrede, at vort Kærlige Selv er det, vi i virkeligheden er og så videre, men det var den daglige øvelse med at lære at tænke og handle på en mere venlig måde som gav mening og gyldighed til disse åndelige sandheder.

Hver gang Katie korrigerede en fejl, forstærkede vi det med udtalelser som: "Ja, se engang, Katie, du kan gøre

det. Hvor er det godt. Du er et venligt og rart menneske. Lige meget hvor mange fejl du gør, er du stadig et godt og rart menneske. Det gør ikke noget, hvor mange fejl vi laver. Det der tæller er, hvor hurtigt vi korrigerer dem”.

Katie plejede så at stråle og altid var der et glimt af taknemmelighed og håb, et blik som sagde: “Jeg be’r jer så mindeligt, bliv ved med at tro på mig, for jeg ved ikke selv, hvordan jeg skal gøre det”.

Sådan som vi alle lærer, lærte Katie i sit eget tempo, at der findes en bedre måde at opføre sig på, en bedre måde at tænke og handle på. Dette medførte, at hun kom til at føle sig meget mere veltilpas med sig selv. Hun var fast besluttet på, at hun virkelig ønskede dette, og hun var altid villig til at øve sig i at korrigere sine fejl.

Efter nogle få måneder dalede den negative opførsel markant, og hun blev et meget gladere og venligere barn.

Alle børn har deres problemer de skal løse og fejl de skal korrigere, men i undervisningsprocessen kan vi selv lære, det som tilgivelse i realiteten handler om, nemlig at vi blot beder hinanden om at se forbi vores fejl og huske på at det, der i virkeligheden betyder noget i livet, er de venlige og omsorgsfulde ting, vi tænker og gør for hinanden.

*At tilgive er blot kun at erindre de kærlige
tanker du i din fortid gav og de der blev dig
givet. Alt andet skal bare forglemmes.*

T-17.III.1;1

9

At undervise børn er at se verden på en anden måde

Spørgsmål: Det at opdrage børn (mine egne er nu 11 og 14) har været en kilde til stor glæde og til stor smerte for mig - som for de fleste forældre, tror jeg. Selv om jeg har studeret Kurset i 9 år, synes jeg at mit problem stadig er at komme fra den intellektuelle accept af Kursets grundliggende principper til den praktiske anvendelse af dem.

Hvad angår mine børn betyder dette, at jeg meget ofte mangler ord, når det drejer sig om “genfortolkning” af begreber som krig, fattigdom eller de “små” konflikter i vore egne egoliv.

Jeg beder sammen med begge mine børn hver aften og forsøger at lægge vægt på vor samhørighed, på vor taknemmelighed og på det faktum, at Gud altid er til stede, altid er der for os. Nogle gange falder jeg for at nævne de syge, de fængslede osv. At bede Helligånden om vejledning angående dette, har på en eller anden måde ikke stillet mig tilfreds. Måske er det Ham, der nu tilskynder mig til at skrive til dig.

Svar: Det at anvende Kursets principper er ikke kun ekstremt udfordrende fordi vore egoer modsætter sig dette på alle planer. Også de dimensioner, der ligger i ansvaret som forældre har med at opdrage deres børn, burger egoet til at fodre os med endnu mere skyld og frygt. Jeg siger dette som et menneske, der i mere end 15 år har hjulpet til med at opdrage og være forældre for børn.

Jeg har ikke selv været mor, og har derfor kun mine egne oplevelser af den ophobning af stress og skyld, som jeg selv kæmpede med i begyndelsen. Jeg ved at dette er langt mindre end hvad forældre hele tiden skal håndtere.

Den gode nyhed er: At anvende Kursets principper i opdragelsen og uddannelsen af børn er en fantastisk vej til transformation, da vi kan vende hele ansvarsbyrden. I stedet for en byrde får vi en gave, et vidunderligt middel, som sparer os tid i vores egen åndelige opvågning og frigørelse, da vi sammen med børnene kan undervise i og praktisere netop de lektier, vi selv forsøger at lære.

Jeg ved ikke hvor meget af Kurset du delagtiggør dine børn i. Det faktum at du hver aften beder sammen med dem, at du lægger vægt på jeres samhørighed, på jeres taknemmelighed og Guds nærvær, er en stor og dyrebar ting du lærer dine børn. Det er en stærk og vidunderlig måde, hvorpå I kan forene jer med og hjælpe verden.

Det er igennem denne forening med det, som er virkeligt i ethvert menneske (det Kærlige Selv, som vi alle deler), at vi kan lære at se forbi det som tilsyneladende findes der ude i verden, forbi fattigdom, sygdom og menneskelig lidelse.

Børn kan lære, at den bedste måde, hvorpå vi kan målrette vore bønner og ønsker om at helbrede de som lider er når vi fokuserer på vores nedarvede Énhed med alle mennesker og med den Styrke og Kærlighed, vi deler med denne Énhed.

Kurset siger, at vores helbredelse altid bliver modtaget, fordi vore sind er forenede på et dybere niveau. Ingen bøn går nogensinde til spilde. Selv om vi ikke ser en synlig forandring, så venter Kærligheden i det sind, hvortil vor bøn blev rettet, indtil dette menneske er rede til bevidst at acceptere den.

På en tilfredsstillende måde at forklare børn om Kursets lære - *at alt, hvad der sker et menneske, er dette menneskes eget valg* - ville kræve et modenhedsniveau og en visdom, som børn ikke har, da årsagerne til menneskers lidelser er så komplekse og så sammenblandede med indflydelsen fra vedkommendes trosniveau, tanker, fortidige og nutidige valg, for ikke at nævne den individuelle livsplan og de lektier, vedkommende har valgt. De kan desuden ikke undgå deres eget egos tendens til at overføre fordømmelse og skyld på andre, såvel som på sig selv, eftersom dette netop er egoets reaktion, når det stilles ansigt til ansigt med de konsekvenser, som er resultatet af dets egne valg.

Hvad jeg mener børn er i stand til at forstå, og det der er brug for konstant at styrke, er ideen om at ligegyldigt hvor slemme tingene synes at være på overfladen, ligegyldigt hvor stor lidelsen er, hvor håbløst problemet synes, så findes der altid - i hvert eneste menneskes sind -

et Svar fra vores fuldkomne Lærer.

Den måde Gud hjælper os på her i verden, er ved at give os en indre Lærer (Helligånden), der kan anvise os en bedre vej. Han kender præcis til hvilke rigtige tanker Han skal bibringe os, så vi kan løfte os ud af de følelser af frygt og adskillelse, der ligger på bunden af al vor smerte og lidelse.

Jeg tror at dine børn kan begynde at forstå denne idé om adskillelse og frygt, som ligger nedenunder alverdens lidelser, hvis du lærer dem, hvordan de skal få øje på den som kilden til deres egne problemer.

De kan ikke forstå, hvorfor Gud ikke kan blande sig meget mere for at hjælpe mennesker, hvis de ikke forstår, hvordan deres egen blokering overfor Guds Kærlighed fastholdes af deres egen frygt, lige meget hvor lille og hvor godt skjult den end kan være.

Dette kræver at du er villig til, sammen med dem, at se dybere, når hverdagsproblemer og konflikter dukker op. Det kræver at vi har tålmodigheden til blidt at vejlede dem og lære dem at se bag deres overflade-følelser og sindsstemninger, ned til de dybereliggende årsager til, at de er ude af sig selv. Som Kurset minder os om, er vi aldrig ude af os selv af den grund vi tror.

Måske vejleder du allerede dine børn ad disse baner, men hvis ikke, tror jeg, det ville være til stor hjælp for dem at lære om de grundlæggende dynamikker, når de er vrede på en eller anden, nemlig fornægtelsen og projektionen, der jo er grundlaget for alle "små konflikter".

Hvis de er som de fleste andre børn, vil de uden tvivl

være ude af stand til at undgå at projicere deres negative følelser over på hinanden og føle at de har al ret på deres side.

Dette kan give dem en begyndende forståelse for, hvad det er der sker, som for eksempel, når enorme mængder af uerkendt vrede og skyld bliver projiceret af hele grupper af mennesker, og hvordan dette - når der ikke findes en løsning - fører til krige.

Herefter bliver det måske lettere for dem at forstå, hvordan mængder af mennesker med deres egen fri vilje, i bogstaveligste forstand bliver ved med at blokere for Guds Kærlighed og Fred og for deres eget Kærlige Selv, på grund af deres uvillighed til at slippe deres frygt, had, og fastlåste tro på adskillelse.

Hele Kurset bliver levende, når vi selv får en første-håndsoplevelse af det resultat som kommer af at vi forener vores vilje med Helligånden for at fremkalde en positiv forandring i vore tanker - for ikke at tale om den frihed vi føler under processen.

Når vi anstrenger os for at se hvad det er, der faktisk sker med vore egne tanker og følelser - og når vi hjælper børn til at gøre det samme - lærer vi, at vi ikke er ofre for omstændighederne eller for hinanden, men at vi sammen med hjælpen fra vor Indre Lærer, er fri til at vælge en anden opfattelse, en opfattelse der bringer frigørelse fra vor følelse af den frygt og skyld, vi er fanget i.

Det betyder ikke noget hvis ikke børn hver gang kan mobilisere villigheden til at bede om Helligåndens hjælp,

så længe de blot ønsker at mærke kærlighed i stedet for vrede og bedrøvelse, eller hvilken form for frygt de end hænger fast i. Ønsket om kærlighed og fred er altid en åben invitation til Helligånden om at gribe ind til bedste for alle parter.

Gennem deres lille villighed til at se tingene anderledes, vil Svaret blive givet dem i den form, de bedst kan acceptere. Og når Svaret kommer, vil det altid føles meget velkendt og meget let - fordi det kommer fra deres egen ånd - det Kærlige Selv, de så småt begynder at huske.

For dem synes det måske ikke som et store nummer, pludselig at mærke en forandring i deres sind, når de går fra at være ude af sig selv til at føle sig lettet for byrden af deres frygt eller vrede. Men hvis du minder dem om betydningen af enhver lille succes de opnår ved at ændre deres sind, ved at åbne sig for denne Kilde for Styrke og Visdom indeni dem, hjælper du dem med at opbygge deres overbevisning om, at der faktisk findes en Indre Lærer, at Gud virkelig griber ind i vore sind, når vi helhjertet beder og at vore bønner bliver hørt.

Det er på denne måde vore børn vil udvikle en større tro og tillid til den Styrke og Kærlighed vi kan påkalde og som ønsker at imødekomme ethvert problem vi har. Ved at øve dig sammen med dem, vil din egen overbevisning blive styrket.

Når du om aftenen minder dem om, at Gud altid findes, altid er nærværende, vil Lyset fra deres egen overbe-

visning og imødekommeheden i deres bønner, stråle ud over verden og et eller andet sted vil en eller anden mærke et pludseligt glimt af Håb og Lykke midt i al mørket og smerten.

10

At give Gud magten

August 1994 var den sidste måned, jeg virkede i “Child Light Daycare”. Selv om jeg allerede havde taget beslutningen i det tidlige forår om at skære ned på mit engagement som leder af børnehaven - for at få mulighed for at sysle mere med mine skriverier, og for at undersøge andre børnerelaterede indlærings-erfaringer - var jeg ikke forberedt på en så brat forandring og på alle de udfordringer, der skulle komme.

Det hus vi havde lejet til børnehaven for en periode på ti år og som også var vores hjem, blev sat til salg i maj. Eftersom det ikke lå indenfor vore økonomiske formåen at købe det, skulle vi træffe beslutning om og hvorhen vi skulle flytte vores aktiviteter. Hele sommeren bad jeg til, at huset ikke skulle sælges, eller - hvis det blev - at vi ikke behøvede at fraflytte før end sommer-programmet var slut.

Det skulle vise sig, at hele sommeren blev en særdeles stresset, men veltilrettelagt mulighed for mig til at lære det, jeg havde bedt om hjælp til at lære.

Jeg havde ønsket at lære at være totalt afhængig af Gud, at have tillid til at blive ledet af Helligånden i alle forhold

og til at slippe enhver rest af tro jeg havde på, at Gud i visse situationer kun kunne gøre så og så meget, og at resten var op til mig selv.

Tidligere samme forår havde jeg arbejdet mig igennem en voldsom bitterhed imod Gud, fordi Han ikke besvarede mine bønner, og fordi Han ikke bragte de forandringer i mit liv jeg havde bedt om.

Min tro og tillid blev hele tiden overskygget af en skjult følelse af at jeg på visse områder var blevet forladt af Gud.

Min følelse af at være ude af stand til at udholde frygten og konflikten, som dette fremkaldte i mig, tvang mig til at grave dybere ind i disse skjulte følelser og konfrontere frygten og skylden, som befandt sig dér inde.

Det var ikke let og var desuden meget mere tidskrævende end jeg brød mig om, men resultaterne var langt mere værd end jeg kan udtrykke.

Ved hjælp af en regression til et tidligere liv (den første jeg nogen sinde har oplevet) blev jeg i stand til at afdække, hvorfra en stor del af min følelse af at være forladt af Gud - og ligeledes en lang række personlige holdninger og meget af min utryghed - stammede. Dette hjalp mig og forberedte mig til det, der skulle komme.

Ud over mit arbejde med at tilgive mig selv mine fejl og min forkerede og urimelige opfattelse af Gud, vidste jeg, at jeg også måtte lære at blive mere opmærksom og

bevidst om, hvordan jeg stadig alt for meget stolede på min egen tankegang, hvilket afholdt Guds Hjælp fra at nå mig. Det var konstant en hård kamp, at få mig selv til at opgive min tendens til selv at tænke og beslutte, hvad der var til mit eget bedste.

Stillet overfor at skulle miste hjem, arbejde og indtægt, var som at stå på afgrundens rand, og at den kløft jeg skulle række over, var alt for stor for mig til, at jeg kunne klare det alene. Jeg vidste, at jeg skulle sætte al min lid til Gud, hvad angik en ukendt fremtid, der tilsyneladende allerede var planlagt for mig.

Til trods for min til tider vaklende tillid, besvarede Gud vores bønner og jeg lærte en masse om, hvad det betyder - og ikke betyder - at være give Gud magten.

Huset blev solgt tre dage efter sommerprogrammet var slut, og de to pragtfulde lærere, der arbejdede for mig, fandt et mindre men meget dejligt sted, hvortil de kunne flytte børnehaven og fortsætte med deres eget program.

På en højst usædvanlig og fornøjelig måde kom der helt uventet lige nøjagtigt nok penge til at vi kunne klare den.

Snart fandt vi et nyt hjem, der gav os netop den bekvemmelighed og ro, vi behøvede til at fuldende vores skriveprojekt. Vi kunne umuligt have forudset noget af alt dette og som altid var det lærerigt at se tilbage og opdage den skarpe kontrast mellem egoets angstfyldte og dystre opfattelse og det lykkelige resultat, vi oplevede.

At flytte sin troskab bort fra egoets upålidelighed og

over til afhængighed af Gud, betyder ikke at vi skal regne med at Gud giver os alt, hvad vi ønsker eller tror vi behøver. Det betyder heller ikke, at vi skal acceptere, at Gud aldrig nogen sinde vil give os det, vi ønsker men kun det vi behøver.

At være afhængig af Gud betyder først og fremmest, at vi skal blive klar over, om vi i det hele taget tror, at Gud ønsker at hjælpe os, eller er i stand til at hjælpe os. Og dernæst at grave dybt nok ned i vort eget trossystem for at se om vi tror, vi fortjener Hans hjælp.

Jeg fastholdt også længe den overbevisning, at det vel ikke skulle betyde så meget, hvad vi tror eller ikke tror; at det er Guds moralske forpligtelse at frelse os fra vor egen vildledte tro og skyld, at Han bare skulle pløje sig gennem det alt sammen for at frelse os fra os selv. Men mine oplevelser beviser det præcis modsatte.

Gud ønsker, at vi skal erkende styrken i vores eget sind, styrken vi formøbler på tanker om vores skjulte frygt og skyld, som bliver ved med at regere i vores sinds mørke kælder, fordi vi er for bange til at se derned.

Ved at lade Gud komme ind til disse skjulte følelser af skyld, bedrøvelse og forladthed, erfarede jeg at der ikke fandtes noget mere rigtigt og velkendt end netop det at modtage Hans Hjælp - dette dyrebare Lys, der fylder de tomme, sårbare steder i os og som atter gør os hele og uskyldige.

Dette gav mig modet til at acceptere det i mit liv, der er Guds Vilje for mig, endog når jeg ikke selv kunne forstå,

hvad det var og mit ego insisterede på at vide bedre. Belønningen for at tage dette tillids-spring var erkendelsen af, at Guds Vilje for mig er det samme, som jeg i virkeligheden selv ønsker!

Sammen med Gud får vi den bedste af begge verdener. Vi får noget af det, vi oprigtigt ønsker os og alt det vi *oprigtigt behøver*.

Når alt kommer til alt går det ofte op for os, at ikke alt det *vi troede* vi ønskede også var det *vi oprigtigt* ønskede os. Gud ved allerede dette og planlægger klogt, at alle begivenheder og omstændigheder skal folde sig ud på netop den rigtige måde og således, at vi sikres alt det bedste og alt det største.

Men vi ved ikke dette førend vi tillader os selv at være ulydige mod vort egos autoritet, som vi underkaster os ud fra vor følelse af frygt, skyld og uværdighed - ligesom barnet, der er opdraget til at adlyde strenge og truende forældres diktater.

Egoet forklæder sig altid som Gud, og ligesom alt andet vi forsøger i denne vor vanvittige verden, kræver det et samvittighedsfuldt arbejde, megen årvågenhed og mange mislykkede forsøg, at sortere sandheden fra illusionerne.

Tab ikke modet når du måske tror, at det er Gud der kommer igennem, og det senere viser sig at det var dit ego, du lyttede til. Gud findes dér, endog i vore fejlslagne forsøgs kritiske øjeblikke, for at tilbyde os sin Hjælp og Svaret vi behøver.

Denne august måned jeg taler om, blev jeg givet en ny chance til at opdage, hvor pålidelig Gud er. Jeg oplevede

en mængde stress over de kommende forandringer og de forventede udfordringer. At forsøge at håndtere mine egne luner og følelser var vanskeligt nok, men hertil kom børnenes kaotiske stemninger og handlinger, der var en stor udfordring for min faste beslutning om - ligegyldigt hvad - at forblive tålmodig og positiv.

Vi manglede en af vore lærere i hele august måned, hvorfor jeg arbejdede fuld tid uden pauser. Jeg mærkede derfor de fysiske og følelsesmæssige krav dobbelt så store som jeg var vant til. Jeg svingede mellem skyldfølelse over ikke at give børnene nok og en følelse af, at jeg gav alt for meget og var nødt til at ofre mine egne behov til fordel for deres.

Den tanke fra Kurset, at ingen vinder hvis en anden taber, begyndte at få en ny betydning for mig. Under min udmattelse og stress, begyndte den erkendelse at gå op for mig, at når jeg forsøgte at give al min tålmodighed og støtte til børnene, oplevede jeg det som om jeg mistede mere end jeg vandt.

Jeg har før været gennem perioder med meget stress, men aldrig så meget som denne sidste måned. Det var ikke desto mindre gennem mine anstrengelser jeg lærte, at mine behov var ligeså velbegrundede som børnenes og at ingen af dem havde forrang.

Midt i alt det der skete, blev jeg mere følsom over for mine egne følelser og blev opmærksom på, hvordan jeg fastholdt en ubevidst tro på, at det at være en god og omsorgsfuld lærer, automatisk også medførte en vis form

for opofrelse. Jeg troede at mine egne behov kom i anden række i forhold til børnenes.

Dette betød ikke at jeg gik på kompromis med de grundliggende forventninger jeg havde til, at blive behandlet med respekt og rimelighed, men jeg indså, at jeg alt for sjældent tillod at tage mig tid til mine egne presserende behov.

Efterhånden som min egen udmattelse og stress havde blokeret min sædvanlige evne til at se forbi deres egoers ofte unægteligt selviske interesser, og anvende Kursets principper - der altid virkede når jeg brugte dem - blev dette mere klart for mig.

I denne usædvanligt varme og lumre uge, hvor børnene gik hinanden og mig på nerverne, og ikke syntes at kunne opretholde nogen form for stabilt forhold til hinanden, nåede jeg et punkt, hvor jeg fuldstændigt mistede interessen, motivationen og energien til at blande mig i deres konflikter, deres tosserier og deres afhængighed af, at jeg konstant skulle minde dem om det de alle sammen vidste, men ikke forsøgte at bruge.

Jeg gjorde så noget, jeg aldrig før har gjort. I mit sind henvendte jeg mig til Gud og sagde: "Du kan få lov at tage dig af dem. Jeg har ikke mere jeg kan give".

Mens jeg stadig kæmpede med, hvordan jeg skulle undgå at føle mig skyldig over det alt sammen, og hvordan jeg skulle løfte mig selv ud af den følelsesladede tilstand jeg var låst fast i, gjorde jeg hvad jeg kunne for at alle var i god behold.

Jeg satte nogle behørigt grænser, når det var nødvendigt. Herudover stolede jeg på at Guds Kærlighed alligevel ville finde vej til deres hjerter og sind, til trods for min mere distancerede og urolige sindsstemning, min lave tolerancetærskel overfor alle deres normale groteske handlinger og oplevelsen af at skulle pålægge dem konsekvenser hvert andet øjeblik.

Mine dage blev lettere, og jeg følte at mine bekymringer lettede, hvilket tillod mig, at glæde mig over børnene og den resterende tid vi havde sammen, på en mere afslappet og fri måde.

Hen ad vejen indså jeg, at Gud atter havde grebet ind og helt bogstaveligt gennem børnene. De voksede i de situationer hvor jeg havde brug for at de ordnede deres egne konflikter, og hvor jeg opfordrede dem - til en forandring - at afbalancere deres krav med tålmodighed og accept af mine behov. De blev bedre til det, og ligeledes blev jeg.

Jeg lærte at det var meningen, at jeg skulle tilgodse mine egne behov og udvise den samme omsorg, medfølelse og tilgivelse til mig selv, som jeg gjorde til ethvert barn, uden at føle mig skyldig over det og at det var i orden ikke altid at være på stikkerne eller parat til at imødekomme ethvert behov og ethvert problem.

I de perioder, hvor vi tror vi ikke har noget at give børn, kan vi påkalde den Ene Som ved, den store Trøster og Lærer, som med vor villighed kan komme for at hjælpe og genfortolke de tanker i vort sind, hvor vi tror vi svigter

os selv og vore børn.

Det budskab, der trængte sig igennem til min bevidsthed i de selvsamme øjeblikke, hvor jeg følte skyld over ikke at give nok, kom blidt men utvetydigt: “Du har intet at føle dig skyldig over. Du gør det bedste du kan, og det er tilstrækkeligt. Du fortjener kærlighed og forståelse ligeså meget som alle andre”.

Det var denne Hjælp, der blev givet mig - denne helbredte opfattelse – der løftede mig ud af smerten over min skyld og følelsen af at ofre mig selv, og tillade mig selv, at have det rart og i fred med at føle det, jeg havde brug for at føle, uden at skulle forsvare, retfærdiggøre eller forklejne det.

Jeg tænkte meget på de forældre, som arbejder hver dag for at forsørge deres familie, og gør det bedste de kan for deres børn, og som jonglerer med et enormt ansvar og pres. Og mit hjerte var hos de mødre overalt, der giver og giver deres børn, mens de kæmper under et konstant bombardement fra egoets skyld-kanoner, som alt for ofte fortæller dem, at de ikke gør nok.

Jeg indså, hvor afgørende det er, at se meget dybere på den skyld, som blander sig i vore forhold til vores børn, og som nægter os den indre fred og følelse af uskyld og påskønnelse af os selv, som retmæssigt tilhører os. Men alt dette vil jeg komme tilbage til i en anden artikel.

Jeg er kun lige begyndt at fatte det enorme potentiale for lykke og fred, der kommer af at give Gud magten. Jeg ved, at der vil komme mange flere udfordringer og muligheder, hvor jeg kan øve mig i at “lade det være og

lade Gud”, men på en eller anden måde ved jeg, at det aldrig igen vil blive ligeså hårdt.

Til alle I mødre, fædre og lærere, og I som har omsorg for andre mennesker er min bøn, at lige meget hvilke omstændigheder eller udfordringer I og jeres børn oplever, lad det da tjene jer vel - lad det blive selve katalysatoren, som tilskynder jer til at stole på Guds Hjælp.

Jeg ved, at det vil være den største gave, I nogen sinde kan give jer selv og jeres børn.

11

Frigørelse fra skyld

Under alle samtaler med venner og bekendte, som har børn, ligger altid én altdominerende følelse: Lige meget hvor hårdt de forsøger at gøre deres bedste for at opdrage deres børn, ligger den følelse altid og lurker, at det på en eller anden måde ikke er nok - at de burde gøre mere, eller de ønsker, de kunne finde en bedre måde, til at klare deres egne og børnenes behov og alle de komplicerede krav som arbejde, hjem og venner stiller. De føler sig skyldige, og de føler at skyld er en uundgåelig del af forældre-rollen.

Igennem de sidste ti år, hvor jeg har været lærer og “omsorgsassistent” for børn, har jeg haft de samme følelser. Lige meget hvor hårdt jeg arbejdede, eller hvor meget jeg gav eller hvor meget jeg forsøgte at gøre mit allerbedste med at hjælpe til med at opdrage og uddanne de børn, der var i min varetægt, følte en del af mig altid, at det ikke var godt nok. Jeg burde gøre mere, jeg burde kunne forstå dybere, og - gennem mit eget eksempel - burde jeg aldrig mislykkes i at videregive de åndelige sandheder som jeg troede på.

Der er intet i vejen med at sætte sig høje mål, eller at have idealer som ledetråd for vores bestræbelser og den

vej vi har valgt. Men når disse idealer bliver den målestok, som vi måler os selv med, åbner det uundgåeligt døren op på vid gab for egoets angreb, hver eneste gang vi mislykkes at leve op til disse vore egne idealer.

Hånd i hånd med skylden og selvfordømmelsen kommer troen på, at vi skal straffes for den.

Vi ved til fulde, at skyld ikke er vejen til en god samvittighed, men derimod er forhindringen for en god samvittighed, eller ret-sindetheden, som vejleder os med kærlighed og forståelse.

I vores daglige rutiner, hvor vi lader os diktere af skyld, kan denne skyld blive omsat til en hel række forskellige måder, hvorpå vi ubevidst hævner os på os selv, fordi vi ikke lever op til vore egne høje standarder og forventninger - for ikke at tale om alle vore egne og andres "du bør" som også påvirker os.

I vores forsøg på at få det bedre med os selv, overser vi - eller fortrænger vi - måske vores skyld ved at påtage os alt for mange opgaver og alt for meget ansvar, hvilket giver os mindre tid til vore børn eller elever. Dette forstørrer kun vores skyld, fordi vi er overspændte, under forøget stress og har mindre tid til at vende os indad og anvende den åndelige praksis, der kunne tage fat på den skyld og frygt, vi i første omgang benægter og som dækker over den dybereliggende kilde til vores skyld.

Fortrængning opretholdes altid af den illusion, at skyldens kilde - hvorfra opmærksomheden afledes - må være sand og må være skræmmende, da du ellers ikke ville have fortrængt skylden over i det, du troede var mindre skræmmende. T-13.X. 1:3

Eller vi projicerer måske vores skyld ved at disciplinere børn på en vred og fordømmende måde, eller ved at fornægte vores følelse af skyld ved ikke at imødekomme det indlysende behov som børn har for en mægler og vejleder.

Ind imellem tolererer vi en grov, respektløs eller nedbrydende opførsel af de børn som er i vor varetægt. Der er mange forskellige årsager hertil. Måske er det fordi vi føler vi fortjener det når vi nu ikke er nok for dem, eller fordi det genspejler vort eget humør på et tidspunkt, hvor vi er trætte, modløse, sårbare eller vi føler os som offer for en eller anden situation i vores liv.

Skyld dækker altid over den dybere følelse af at vi ikke fortjener noget bedre. Bevidst eller ubevidst bruger vi konstant det vi ikke har tilgivet os selv for, som en retfærdiggørelser for al den skyld og straf vi tror vi fortjener.

Så længe du - uanset handling eller ord - tror skyld er berettiget, ser du ikke ind i dig selv - der hvor du altid finder Udsoningen. Afslutningen på skyld sker aldrig så længe du tror der findes en årsag til den. Du må lære, at skyld altid er komplet vanvid og helt uden årsag. Helligånden søger ikke at bortdrive virkeligheden. Hvis skyld var virkelig, ville Udsoningen ikke være det. Udsoningens formål er at fordrive illusioner, ikke fastslå at de er virkelige og dernæst tilgive dem. T13.X. 6:3

Fordi frygten for at se ind i sig selv - for de fleste af os - stadig er så afskrækkende, giver vi alt for ofte efter for egoets konstante modstand og frygt for at der findes meget mere dér inde end vi tror.

Men der findes også en anden grund til at vi undgår besværet med at vende os indad:

Vi tror stadig at det er vort ansvar at omgøre, eller på en eller anden måde “at vokse os ud af “ vor egen skyld. Vi klammer og stædigt til den tro, at en vis mængde skyld er nødvendig for at afholde os fra at blive alt for selviske eller uansvarlige eller hvilken “sikkerhedsventil” vores ego nu en gang har udspekuleret for at holde os i snor.

Vi ved det ikke virker. Det er nødvendigt at vi accepterer det faktum, at vi ikke selv kan omgøre vores skyld, og at vi - af hensyn til os selv og vore børn - må stole på Hjælpen fra vores indre Lærer, må stole på at Han bringer os den ægte frihed og fred vi søger.

Hvorledes kan du - der så fast er bundet til skyld og så fast har forpligtet dig til at vedblive dermed - tilvejebringe din egen skyldfrihed? Dette er umuligt. Men vær ganske sikker på, at du villigt erkender at det er umuligt. Helligåndens vejledning er udelukkende begrænset fordi du tror du selv kan styre en lille del - eller selv kan tage dig af visse områder i dit liv. På denne vis ønsker du, at gøre Ham upålidelig og bruge denne indbildte upålidelighed som en undskyldning til at holde visse mørke lektier væk fra Ham. Og ved således at begrænse den vejledning du ønsker at acceptere, er du ude af stand til at stole på, at mirakler kan give dig svaret på alle dine problemer. T 14.XI. 8:1

Egoet ønsker at vi skal føle, at vor rolle i opdragelse af børn er noget, vi skal gøre alene, at vi bør vide, hvad vi

skal gøre og hvordan vi skal håndtere den myriade af udfordringer dette medfører.

Egoet modsætter sig den tanke, at vi skal henvende os til en højere kilde efter svar.

Langt hellere vil egoet fastholde os selvglade og opgivende overfor det faktum, at børn så umådelig let kan stimulere vor skyld og at dette bare er en naturlig del af det at være forældre.

Måske skulle vi stille os selv spørgsmålet, hvorfor vi bliver ved med at tillade vore egoer, at bruge børn til at stimulere vores skyld?

Hvorfor ser vi ikke i stedet al vores skyld og alle vores vredes-reaktioner som en mulighed til at se det, som allerede findes og som beder om at blive forstået og helbredt?

Egoet bruger de specielle forhold vi har til børn, til at tjene som et middel til yderligere adskillelse. Men da vi ved, at det at lytte til vort ego, kun vil føre til mere smerte og flere pinsler, kan vi spare unødige lidelser ved at bruge vores forhold til børn til at styrke vores daglige, åndelige praksis, og til at lære børn, hvordan de skal vende sig indad til deres indre Lærer efter hjælpen for at frigøre deres skyld.

Når det drejer sig om at lade Helligånden "overtage" min skyld, er noget af det vanskeligste mit egos fornægtelser, dets undvigelser eller dets logiske forklaringer på, at jeg selv - på en eller anden måde - nok skal arbejde mig igennem det og at det ikke er så hårdt at det overhovedet er værd at tale om.

Jeg er dog begyndt at forstå, at enhver følelse af skyld, som jeg lader passerer ukorrigeret faktisk er ganske

meget, at det er endnu et led i den kæde, der binder mig til egoets herredømme og afholder mig fra at være lykkelig og fuldbyrdet. Dette på sin side afholder mig fra at lære børn, hvad også de skal lære for at blive ægte lykkelige og fuldbyrdede.

Når jeg er oprigtig og fast besluttet i ønsket om at slippe af med en følelse af skyld, holder jeg mit fokus fast på skylden, mens jeg åbner min bevidsthed for at modtage Hjælpen fra den Store Opfattelses-forvandler.

Somme tider kommer der en øjeblikkelig følelse af Lys, som forsøger at fylde min bevidsthed. Nogle gange er det et meget strålende lys og andre gange lidt mat, men sammen med lyset kommer der altid en forståelse.

I og med denne forståelse kan jeg begynde at mærke min uskyld. Alt imens jeg kæmper for at holde mit egos frygt stange og uanset hvor vagt jeg fornemmer denne uskyld, får jeg en oplevelse af medfølelse for mig selv og en følelse af hvor meningsløs skylden er.

Til tider får jeg en ny opfattelse af, hvorfor jeg gjorde som jeg gjorde, og hvorfor det var det bedste jeg kunne i den givne situation. Men resultatet er, at jeg føler mig befriet og forløst - parat til at elske igen, og til at udvide denne kærlighed og medfølelse.

Jeg bliver opstemt og får fornyet tillid til Helligåndens magt til at nå mig og jeg bliver bekræftet i min tro på den sande og dybe visdom i Kurset og på den uskyld som bor i os alle sammen.

Frygt ikke at se den elskelige sandhed som bor i dig. Se igennem skyldens røgslør, som fordunkler dit syn og se forbi mørket til det hellige sted hvor du vil skue lyset. .... frigør andre fra skyld, ligesom du ønsker at blive frigjort. Der findes ingen anden måde hvorpå du kan se ind i dig selv og se kærlighedens lys stråle så støt og ligeså sikkert som at Gud Selv altid har elsket Sin Søn. T13.X. 9:5

12

Meditation med børn

Gør helt enkelt således: Vær stille og læg alt til side; alle dine tanker om hvad du er og hvad Gud er, alle dine tillærte ideer om verden, alle forestillingerne du huser om dig selv. Tøm dit sind for alt som det tror er sandt eller falskt, godt eller skidt, tøm det for enhver tanke det dømmes værdig og for alle ideerne det skammer sig over. Hold ikke fast i noget som helst. Bring ikke med dig én eneste af dine tanker fra fortiden og ej helle nogen tro om noget som helst som du nogen sinde førud har tillært dig. Glem denne verden, glem dette kursus, og kom alene med dine tomme hænder til din Gud. W-pl.189. 7:1

Af alle de aktiviteter og alle de sammenhænge, jeg gennem årene har haft angående undervisning og opdragelse af børn, fremstår meditation både som min favorit og som det allervigtigste.

Det var øjeblikket, hvor vi kunne føle vore dybe samhørighed, tidspunktet hvor vi kunne lukke af for dagens travlhed, for alle ydre adspredelser og vende os indad til det Kærlige Selv, som aldrig undlod at løfte os og bibringe vor bevidsthed en lille oplevelse af vores fælles Identitets Fred og Kærlighed.

Vi havde en fast meditationstid tidlig om eftermiddagen, inden de yngste børn skulle sove til middag. Meditationens form varierede ofte. Vi brugte forskellige typer meditation, herunder også guidede forestillingsøvelser. Det kunne foregå i én stor gruppe eller i to mindre, med eller uden tændt lys.

Nogle gange mediterede vi også om morgenen eller sidst på eftermiddagen. Dette var så almindeligvis meget korte meditationer af et eller to minutters varighed. Vi gjorde det også udenfor i gården, ja endog på en åben mark eller i parken, der lå nær ved.

En af vore mere almindelige meditationer var at sidde sammen i en stor rundkreds med et lys placeret på et specielt "meditationsklæde" inde i midten af kredsen alt imens stille musik spillede i baggrunden. I vort mørklagte rum gav stearinlyset en speciel atmosfære, som børnene syntes var meget fredfyldt og behagelig. Lyset tjente også som et fokuseringspunkt, vi skulle lære at koncentrere vores opmærksomhed på.

Meditation blev betragtet som en særlig oplevelse, der påkaldte alles respekt og samarbejde. Hvis et barn valgte ikke at være med, kunne vedkommende lægge sig stille og hvile sig på sin madras. (Vi var meget påpasselige med risikoen for brand, og hvis vi - bare nogle få sekunder - skulle forlade rummet, pustede vi altid lyset ud, eller vi tog det med os).

„ ..... tillad freden at flyde ind over dig som et beskyttende og trygt tæppe. Lad ikke tomme og tåbelige tanker komme for at forstyrre Guds

*Søns hellige sind. Således er Himmeriget.
Således er det hvilested, hvor din Fader har sat
dig for evigt. W-pl.50. 5:1*

Ofte begyndte vi meditationen med at gøre nogle afslapningsøvelser, eller ved at bede børnene tage et par dybe, men stille indåndinger, for at udånde enhver følelse eller tanke om vrede, frygt, frustration, eller hvad som helst, der fik dem til at føle sig utilpas, og i stedet indånde kærlighed og glade følelser.

Da det hjalp dem til at fokusere deres opmærksomhed indad, bad vi dem lukke øjnene mens de gjorde deres afslapningsøvelse. Hvis et barn, for det meste en af de yngre, ikke følte sig veltilpas ved at lukke øjnene, var det selvfølgelig i orden at de havde åbne øjne.

Børnene blev dernæst et par sekunder ledt indad for at mærke deres Kærlige Selvs fred og skønhed. Vi talte ofte om dette og de har givet et utal af beskrivelser heraf.

Før eller under selve meditationen blev de mindet om nogle af deres Kærlige Selvs kvaliteter, for eksempel: Deres Kærlige Selv er deres indre Selv, som er meget smukt, meget kærligt, meget klogt og meget stærkt. Det er Ånden, som findes i hver enkelt af os, men som vi alle deler. Ånden er aldrig bange, aldrig bedrøvet, aldrig vred, fordi den kun kender kærlighed, fred og venlighed. Ånden findes i vores sind som er forenet med alle andres sind.

Vort Kærlige Selv er en Ven vi ikke kan se, men som altid findes. Han dør aldrig, men lever evigt. Han prøver

altid at hjælpe os til at lære, hvordan vi skal se kærligheden i alt og alle. Og ligegyldigt hvor mange fejl vi gør, og hvor mange gange vi glemmer at være venlige og omsorgsfulde, bliver vort Kærlige Selv ved med kun at se det gode i os, kun at se den Kærlighed vi er.

Vi mindede alle om, at det kræver en indsats og det kræver øvelse, at vende sig indad og at lære, hvordan man skal mærke og hvordan man skal komme til at kende sit indre Selv.

Vi mindede dem om, at det er meget vigtigt at øve sig og at det vil bringe mere fred og kærlighed - ikke kun til os - men også til alle andre mennesker i verden.

Vi fortalte dem, at meditation hjælper os og træner os i at rette vores opmærksomhed mod vort Kærlige Selv, hvorved vi husker, hvem vi virkelig er.

Det at blive vort Kærlige Selv - fortalte vi dem - er vor egentlige arbejde her og når vi giver andre den kærlighed og fred som findes inde i os så vokser den sig også stærkere i os selv.

Ved afslutningen af meditationen forsøgte vi at sætte tid af til at dele vore oplevelser, idet vi lod børnene komme med kommentarer til, hvad de følte ligesom de kunne stille alle de spørgsmål de ønskede.

Nogle af de mest vidunderlige og indsigtfulde bemærkninger fra børnene kom til udtryk under disse samtaler og viste et forståelsesniveau og en visdom, hvad angik hjertets og sindets anliggender, der ofte rakte langt ud over deres alder.

“..... dette hvilested, hvortil du når som helst kan komme tilbage, findes for altid. Og du vil blive mere

mærksom på dette rolige stormens centrum end på alle rasende aktiviteter. Dette rolige centrum, hvor du intet gør, vil forblive hos dig, og give dig hvile midt i alle de travle gøremål, du udsendes til. T-18.VII. 8:1

Meditationerne havde udelukkende positive virkninger på børnene. Vi oplevede det hver dag i børnenes mere behagelige og venlige opførsel og holdninger og vi vidste at det betød noget for dem i deres dagligliv.

Som svar på spørgsmålet “men tror du virkelig, at de forstår det” - hvilket mange mennesker gennem årene har stillet os, når vi fortalte dem, at vi underviste børnehavebørn i meditation - svarede vi altid: JA!

Jeg tror, at alle børn kan “forstå det”.

Der findes mange dejlige børnebøger om meditation, til hjemme- eller skolebrug. Alle disse idéer kan enkelt overføres på dit barn ligegyldigt hvilken alder det har og ligeså dybt du vælger at gå.

Igennem årene har jeg haft mange forældre, der har fortalt mig, hvor meget meditationerne har betydet for deres børns liv.

En mor var blevet nødt til at tage en Greyhoundbus for at besøge sin egen mor i en anden stat eftersom hendes bil var brudt sammen. Hun følte sig både vred og ulykkelig, da hun sad ved siden af sin fire år gamle datter i bussen.

Caitlin vendte sig mod hende og sagde: “Mor, skal vi ikke meditere. Det vil få dig til at føle dig meget bedre tilpas. Jeg skal nok vise dig, hvordan du skal gøre det.”

Hun fortsatte med at fortælle sin mor, hvordan hun skulle lave vejrtrækningsøvelsen, hvordan hun skulle tænke på sit Kærlige Selv og hvordan hun skulle lade al freden og kærligheden inde i sig fylde hende op og fjerne hendes bekymringer.

Denne mor, som aldrig før havde mediteret, var ikke alene forbløffet over sin datter, men også over hvor positiv og godt tilpas hun selv følte sig bagefter.

Peter, hvis forældre begge praktiserer yoga og meditation, viste tidligt interesse for at lære at koncentrere sin opmærksomhed på lysets flamme. Han havde en forbløffende evne til at fokusere i lange perioder ad gangen. Som børnehavenbarn var hans eneste beklagelse ofte at vi afsluttede meditationen alt for hurtigt.

Et andet barn var på besøg hos sine bedsteforældre i julen. En eftermiddag da huset var fuldt af slægtninge, opdagede hendes mor, at hendes fire år gamle datter sad i lotusstilling i et hjørne af spisestuen. Da hun spurgte Melissa, hvad det var hun lavede, svarede hun bare: "Jeg mediterer".

Selv om dette ikke var noget hun særlig ofte gjorde alene - ikke heller der hjemme - var hun i stand til at bruge det til at bringe en følelse af fred og ro ind i sit sind på et tidspunkt, hvor hun følte der var brug for det og der var alt for meget forvirring og larm omkring hende.

For nylig nævnte en mor, at hendes femårige søn Zach, som stadig laver sine daglige meditationer i den nye børnehaven, havde udtrykt ønske om at ville meditere

mere derhjemme.

Hun fortalte, at han en dag havde sagt til hende: “Vi skal bare mærke freden, mor. Bare luk øjnene og slap af. Åben hænderne og lad freden komme ind”.

Og det gør hun nu med glæde.

En dag efter at meditationen var forbi, nærmede en af vore lærere sig en tre år gammel pige, der sad og talte meget stille med sig selv. Hun spurgte hende forsigtigt, hvad hun lavede, hvortil Jillian svarede: “Jeg taler med englene. Ved du ikke, at der er engle her?”

Den samme lille pige, beretter hendes mor, interesserer sig stadig meget for meditation, og taler ofte om det Kærlige Selv og Lyset, der findes inde i alle.

I børnehaven sagde hun en dag til et andet barn, som følte sig negativ og kæmpede med sine vrede følelser: “Husk på, at kærligheden er din bedste ven”.

Og vi der spekulerer over, om så små børn “forstår det”!

Guds fred stråler i dig nu og spreder sig fra dit hjerte ud over den ganske verden. W-pl. 188. 3:1

Ikke alle børn vil være lige åbne overfor meditation og lige med det samme udvise en dyb interesse. Din egen entusiasme og begejstring for at meditere, er af helt afgørende betydning. Det vil skabe et solidt fundament for en måske senere interesse, eller en voksende tillid til, at det usynlige Selv vil fortsætte med at inspirere barnet til at vågne på dets egen måde og til dets egen tid.

Ved at sætte lidt tid af hver dag til at vende os indad. kan vi lære børn det, de har allermest brug for at lære, sandheden om hvem de i virkeligheden er, sandheden om hvor deres virkelige styrke kommer fra, hvad sand styrke er - alt det vi alle i virkeligheden leder efter.

Selvom et dagligt "ritual" selvfølgelig kan være vidunderligt, behøver vi ikke nødvendigvis gøre det til et slidsomt eller regelret stykke arbejde, men vi kan udbytte bare fem minutter af den tid, vi bruger til så meget andet, med en dejlig meditation, nogle få hellige øjeblikke, hvor vi forener os med den Kærlighed vi er - Kærligheden vi deler.

13

En historie om taknemmelighed

En aften for et stykke tid siden, løb jeg ind i en mor til en af mine tidligere elever. Da jeg spurgte Carol, hvordan Sam havde det, begyndte hun at fortælle mig om de problemer Sam havde haft i skolen. Han blev kaldt alt muligt og drillet af nogle af drengene i den syvende klasse han gik i.

Dette havde fået et sådant omfang, at han en dag fortalte sine forældre, at han ønskede han var død. Da de indså hvor dybt det påvirkede ham, gjorde de flere forsøg på at få læreren og skolelederen til at sætte en stopper for angrebene og den forfølgelse, Sam var udsat for.

Skolens holdning til problemet var at så længe drengene ikke brød de tre regler: "1. Ingen slåskampe, 2. ingen knive og 3. ingen skydevåben", var der intet de kunne stille op. De fortalte Sams forældre at den mobning, Sam oplevede var helt "normal", noget man som barn bare måtte lære at komme over.

Vrede og desillusionerede overvejede de at sagsøge kommuneskolen, men valgte i stedet at tage ham ud og sætte ham i en privat katolsk skole, der var kendt for ikke

at tolerere en sådan opførsel fra deres elevers side.

Ifølge Carol gik Sam til en psykoterapeut, som hjalp ham med at lære nogle grundliggende teknikker til at håndtere den følelse han havde af at være et offer og han blev glad for at gå i sin ny skole.

Carol tilføjede, at hun selv var kommet over den skyld hun havde haft, fordi hun ikke meget hurtigere havde taget ham ud af kommuneskolen. Men hendes ansigtsudtryk viste mig, at hun stadig følte sorg og samvittighedsnag over det.

Jeg blev forbløffet over den historie, jeg lige havde hørt. Hele tiden mens Carol talte om Sam, tænkte jeg over de år han var kommet i min dagpleje og den personlighed han havde dengang, der slet ikke lød som den Sam, hun beskrev for mig. I en alder af tre, var han et af de mest aggressive børn, jeg havde arbejdet med. Det ændrede sig ikke i alle de fire år, han var hos mig.

En del af Sam's personlighed var stædig og trættekær. Han ville altid have det sidste ord og ved hele tiden at insistere på at tingene skulle være på hans måde, strakte han min tålmodighed til bristepunktet. Eftersom jeg var fast besluttet på, at jeg ville have det sidste ord, passede vi som hånd i handske til hinanden.

De barrierer imod kærligheden, som jeg hjalp alle børn med at blive bevidste om, genspejlede de samme barrierer i mig selv. Jo tættere på Hjemmet de kom desto vanskeligere blev de at håndtere.

Selvfølger jeg altid imod mit eget ego, da jeg

på det tidspunkt ikke var bevidst om, at min skuffelse over al den tid det tog nogle af børnene at ændre sig, blot var en projektion af min egen skyld over ikke selv at kunne lære hurtigere.

Denne frustration og det ubehag som blev vækket i mig, var som A Course in Miracles sigen „..... *kun for at bringe behovet for korrektion op til bevidstheden*” (T.2.V. 7:8)

I denne forstand tror jeg, at det at opdrage og uddanne børn, nærmest er en skræddersyet model for alle, der meget hurtigt ønsker at finde de ting som behøver forandring.

Føler du at rollen som forældre eller lærer er for ringe belønnet, så mind dig selv om den undervurderede gave det er, at børn er nogle fantastiske spejle, der reflekterer den eneste information, vi nogen sinde behøver på vor åndelige vej: Problemet og Svaret.

Den gang Sam var i min dagpleje, var jeg slet ikke i stand til at værdsætte den betydning, som Sam eller de andre børn, havde som mine lærere, fordi jeg stadig følte mig altfor skyldig over mine egne problemer.

Da jeg opgav min trang til at vinde, til at have ret, til at få det sidste ord overfor Sam, og mere konsekvent invitere Helligånden indenfor for at korrigere den fjendtlige holdning vi havde overfor hinanden, ændredes vort forhold automatisk til det mere positive. Jeg blev så parat til at bevæge mig videre til min næste lektie, og fik håb

om at opleve en periode i harmoni. Det syntes som om de fleste af børnene også gjorde det.

Næsten hver eneste dag når Sam kom fra skole, lod han sine aggressioner gå ud over de andre børn. Da han var syv besluttede jeg mig for, at jeg ikke længere havde tilstrækkelig udholdenhed til at tage vare om hans aggressivitet, og at det heller ikke var fair over for de andre børn hele tiden at være hans skydeskive.

Jeg foreslog hans forældre at de skulle søge en anden dagpleje til Sam. Der var en fritidsordning på en skole i den indre by, hvor Sam gerne ville gå, fordi - som han forklarede mig - at børnene dér godt måtte slås. Jeg husker jeg i mit stille sind tænkte: "Hvad har jeg dog gjort forkert med ham"?

Men inden jeg bad hans forældre tage ham ud af min dagpleje skulle jeg lære en meget vigtig lektie om ydmyghed: Jeg skulle se det hele fra Sams perspektiv.

Måske var han slet ikke glad for at være i min dagpleje. Måske havde han bare nogle behov, som jeg ikke kunne opfylde. Og når alt kom til alt var mine metoder måske slet ikke de rigtige for ham.

Dette var et meget vanskeligt skridt for mig eftersom der stadig var en del i mig, der troede at hvis jeg gjorde alt sammen helt rigtigt ja så ville jeg også være i stand til at hjælpe (eller som egoet udlægger det "ændre") ethvert barn, uanset hvad dets problem var.

Da jeg ikke vidste, hvordan jeg skulle lade være med at dømme, var min konklusion: Sam var et menneske der

var mere tiltrukket af den magt der lå i den rå fysiske kraft, og han så endnu ikke den virkelige værdi og styrke der ligger i venlighed og blidhed. Jeg forsøgte at ændre et menneske, der ikke ønskede at ændre sig.

Jeg forstod den tanke i Kurset at vor opgave ikke er at ændre andre, men at ændre os selv, men jeg havde endnu ikke fået på det rene, hvordan korrektionsprocessen virkede i relation til børn, der åbenbart havde brug for konstant vejledning og korrektion.

Det at lære at arbejde sammen med Helligånden gik meget trægt, til trods for at jeg igen og igen læste følgende linier:

Du kan ikke ændre dig selv. Er det derfor muligt du kan ændre andre? Men du kan se dem sandt, for det er muligt at du ser dig selv sandt. Det er ikke op til dig at ændre din broder, men udelukkende at acceptere ham som han er. Hans fejl kommer ikke fra sandheden som findes inde i ham og kun sandheden er jeres. Hans fejl kan ikke ændre den og kan ikke have nogen som helst indvirkning på sandheden i dig. Overhovedet at opfatte fejl hos andre og reagere på dem som om de er virkelige, er at gøre dem virkelige for dig selv. Du kan ikke undgå at betale prisen herfor - ikke fordi du straffes for det, men fordi du følger den forkerte vejleder og derfor vil forvirle dig. T-9.III. 6:1

Den sidste del i citatet beskrev præcist min situation. Da jeg ikke på dette tidspunkt var i stand til at se det på nogen anden måde, følte jeg, at jeg på en eller anden led

havde fejlet med Sam, fejlet i den forstand, at jeg ikke kunne se forbi hans fejl, eller for den sags skyld mine egne.

Der var en del af mig, som elskede ham højt, som trods alt troede, at en længsel efter noget dybere i ham selv en dag ville røre sig i hans hjerte, men jeg vidste ikke hvornår dette ville ske. Vort forhold havde nået sin afslutning, og jeg trøstede mig selv ved at vide, at jeg i det mindste havde gjort det bedste jeg havde formået.

To måneder efter Sam var begyndt i sit nye fritidshjem, fortalte han sin mor, at han ønskede at komme tilbage til mig. Vi havde ingen ledige pladser på det tidspunkt, og en overvejelse om at lade ham vende tilbage, kom derfor ikke på tale.

Jeg mødte Carol fra tid til anden og hun nævnte altid for mig hvor meget Sam savnede at være i dagplejen. En gang imellem løb jeg på Sam i den lokale park, som jeg ofte besøgte sammen med børnene. Jeg kikkede altid efter, hvordan han havde det sammen med de andre, om han syntes glad, mere i fred med sig selv, og om han havde nogle venner. Han vinkede altid til mig og råbte "hej".

Hver gang jeg så ham vækkedes der altid to følelser i mig: En moderlig følelse af kærlighed og omsorg for hans velfærd, og blandet med en nagende tvivl, om jeg mon havde kunnet gøre det bedre, fandtes en uforløst sorg over, at det var gået som det var.

Den sidste gang jeg traf Sam, var i slutningen af sommeren - nogle dage inden vi nedlagde dagplejen.

Han arbejdede i parken og hjalp til med at passe de mindre børn. Mens jeg stod og snakkede med Carol hos

købmanden, mindede jeg hende om, at han havde tilbudt at komme og hjælpe mig da han hørte at dagplejen skulle lukke. Han kom de sidste tre dage vi havde åbent, et tidspunkt hvor jeg ikke kunne have sat større pris på hans hjælp.

Jeg havde mange ekstra ting jeg skulle have fra hånden og Sam gjorde det alt sammen lettere ved tålmodigt og venligt at lege med børnene, læse historier, hjælpe med frokost og endog være sammen med os under vores sidste meditation. Han var helt vidunderlig.

Straks da jeg meldte, at vi skulle meditere, var Sam den første til at sætte sig i rundkredsen. Med åbne håndflader og benene over kors var han med det samme parat til at begynde. Han havde en så naturlig holdning til det, at jeg spurgte ham, om han mediterede der hjemme. “Nej, det gør jeg ikke”, sagde han, “men er det ikke sådan her du plejede at sige vi skulle sidde?”

Det var en vidunderlig hjertevarm oplevelse at have Sam sammen med mig mens vi sad fredfyldte med lukkede øjne. De lyttede til at jeg gentog noget jeg måske igennem årene har sagt tusindvis af gange: “Mærk styrken, skønheden og freden fra dit Kærlige Selv i dit sind ....”.

Hele denne oplevelse, at have ham dér i de sidste dage, var mere helbredende end jeg nogen sinde kunne have forestillet mig. Jeg så ham på en ny måde, og dette tillod mig at se mig selv på en ny måde, fri af vor fortids fejltagelser og fri til at påskønne al den godhed, der altid

havde været til stede. Sandheden i ham kom gennem hans venlighed og blidhed, som han udvidede til alle de andre børn, og den kærlighed som jeg altid havde forsøgt at hjælpe ham med at kalde frem, strømmede frit helt af sig selv, nøjagtigt på den måde jeg havde brug for. Dette gav helhed til vores farvel til hinanden og lærte mig en dyb lektie om taknemmelighed, som forløste mig fra den følelse af skyld og nederlag, jeg havde båret på.

Hvis du ønsker at finde din vej og bevare den, se da kun sandheden ved din side for I vandrer tilsammen. Helligånden i dig tilgiver alt i dig og i din broder. Hans fejl tilgives sammen med dine. T-9.III. 7:3

Og nu stod jeg her i købmandsforretningen og forsøgte at finde fornuft i alt det der var hændt Sam i de ni måneder siden jeg sidst så ham. Jeg fik en følelse af medfølelse for Sam og den sorg Carol oplevede over det han havde gået igennem i skolen.

Den tanke fra Kurset, at alle begivenheder fuldt og helt er til gavn for os, dukkede op i mit sind (M-4.1.A. 4:5).

Jeg hørte mig selv sige: “Du ved at vi alle har en bestemt skæbne, som vi kommer her til verden for at fuldbringe, måske var omstændighederne således at Sam havde brug for at gå gennem nøjagtigt det han har været igennem i skolen. Og måske ventede du ikke for længe med at tage ham ud, for måske skulle han komme så langt ud for at blive motiveret til virkelig at se dybere ind i sig selv, se det som havde brug for forandring og se det som rørte sig inde i ham”.

Carol svarede med at sige, at hun faktisk var forbløffet over, hvor hurtigt han accepterede psykoterapeutens forslag, og hvor motiveret han var til at ændre sin opfattelse og opførsel.

“Og se engang hvor han er nu, Carol”, sagde jeg. “Ville du nogen sinde have fundet på at sætte ham i en Katolsk skole”?

“Nej, aldrig”, svarede hun og rystede på hovedet.

Jeg vidste at hun og hendes mand ikke var interesseret i nogen form for åndelig lære, hvorfor jeg fortalte hende at jeg mente, at alt måske var faldet ud på en måde, så Sam var kommet et sted, hvor han ville begynde at åbne sig for sin dybere åndelige identitet. Og at det måske ikke var den åndelige lære han ville holde fast i, men at det måske var nøjagtigt det middel, hvormed han ville tage det næste skridt på sin rejse for at blive hel.

Hun smilede tankefuldt og takkede mig for det jeg havde sagt. Og jeg fik en følelse af at denne nye opfattelse havde hjulpet hende til at helbrede noget af sin skyld og sine bekymringer for Sam.

Vi sagde farvel og så på hinanden i nogle sekunder, og jeg vidste at hun følte præcis ligesom mig: Taknemmelig, dybt taknemmelig.

14

Ungdom og depression

Spørgsmål: Min 15 år gamle datter synes hyppigt at skifte mellem en tilstand af vrede og depression. Hun er utilfreds med skolen, med det sted vi bor, med de andre i klassen og selvfølgelig også med sine forældre.

Hun har altid været noget af en enspænder - der gerne ville lege med en ven hvis vennen selv henvendte sig. Hun har aldrig selv indledt kontakten. Denne tendens er fortsat her i hendes ungdomsår. Hun har ingen nære venner.

Mit syn på min datter er, at hun er en vidunderlig ung kvinde, der har et stort talent for at skrive og tegne, ligesom hun har en stor kærlighed i sig, selv om hun ikke ønsker at andre skal se denne kærlighed. Det synes som om frygt "æder" hende på et utal af forskellige måder da hun er utilpas med skolekammerater, naboer, familie og venner, og i mange forskellige situationer.

Selv om jeg elsker hende højt, og på alle måder ønsker at se hende som et uskyldigt Guds barn, må jeg indrømme at mit ego forskanser sig bag disse såkaldte "selvforvar" hver gang hun skriger efter mig eller forulemper mig, eller når hun stopper al kommunikation, eller på anden måde lukker mig ude af sin verden.

Jeg vil være meget taknemmelig for at få dit svar på disse problemer.

Svar: Dit brev vækker min medfølelse, både for dig og for din datter, da jeg kom i tanke om mine egne og mine tre søstres mange op- og ned-ture i teenageårene, og hvor indviklede ungdomsårenes udfordringer var for hele vores familie. Uanset hvor mange uoverensstemmelser eller konflikter vi havde med vores mor, elskede vi hende alligevel, og vi behøvede hende alligevel, men ikke på den samme måde som vi før havde gjort.

Det vi havde brug for, men næppe vidste på det tidspunkt, var et "dybere" billede af livet - noget der kunne forankre os til den sandhed, at det er vores egne tanker og overbevisninger som er afgørende for det vi oplever. Derudover havde vi brug for et praktisk redskab til at komme mere i kontakt med vort indre Selv og vor åndelige skæbne.

Det at hjælpe børn ud af en depression, ligegyldigt hvilken alder de har, er en yderst vigtig "redningsaktion".

Depression er et råb om hjælp - et råb om at blive reddet fra den frygt og det tyranni deres ego udøver, og fra de risici som depressionen kan føre til, hvis den fortsætter for længe. Den er dermed også det som garanterer, at der vækkes en følelse af håb og muligheder i dem.

Lige meget hvor meget modstand din datter kan synes at have, findes der en del i hende der ønsker at tro på, at der er en anden vej, en anden opfattelse af problemerne, at der findes en måde, hvorpå hun kan føle sig i stand til,

og inspireret til, at gå fremad i livet med en følelse af håb og incitament.

A Course in Miracles fortæller os, at depression kommer af, at vi har afsværget Gud og fra følelsen af at vi er frarøvet noget, som vi ønsker men ikke har. Men eftersom vi ikke er frarøvet andet end det, der kommer af vore egne beslutninger, er det op til os selv at beslutte anderledes.

Med andre ord betyder dette, at vi skal lære den smertefulde lektie, at ydre ting ikke vil bringe os den lykke vi ønsker, og at sandhed og varig lykke kun kan findes ved at give og modtage kærlighed.

Når din datter bliver bedt om at se tingene på en anden måde, fortolker hendes ego det måske som om hun bliver bedt om at ofre en stor del af sig selv, ofre de drømme, mål og ønsker, hvori hun har lagt hele sin identitet. Det hun behøver hjælp til at se er, at hun ofrer sin egen sande lykke ved netop at holde fast i sin egen opfattelse af, hvordan tingene skal være.

Jeg tror at den største hjælp du kan give din datter er, at blive ved med at minde hende om sandheden om, hvem hun i virkeligheden er. At hun er mere end bare sin krop og sit ego, mere end sin frygt og vrede - at hun ejer en vidunderlig og grænseløs ånd, der er forenet med alle andres ånd. Mind hende om at der i hendes eget sinds hellighed, findes en Ven og Vejleder, som sidder inde med Svaret på alle hendes problemer.

Dermed ved hun også, at ligegyldigt hvad der sker i hendes liv, og hvor håbløse eller forvirrende tingene kan

forekomme, så giver denne guddommelige Autoritet hende uophørligt al den kærlighed, visdom og styrke hun nogen sinde kunne ønske sig.

Hun har også brug for at vide, at det kræver en indsats og villighed at lægge sin frygt og fordømmelser bort længe nok til at give Kærligheden en chance til at vise hende hvor magtfuld Den kan være, og hvilken enorm forskel Den kan gøre i hendes liv.

Det ungdommelige mønster at ville være alene, reflekterer ofte en stærk frygt for afvisning. Din datters ego tror at sikkerhed ligger i at være alene. Hendes bedste forsvar er derfor ikke at komme tæt på andre, da hun ellers risikerer at blive mere såret eller afvist end hun allerede føler sig. Men dette fører hende kun ind i yderligere isolation og fortvivlelse.

Hun har brug for at blive hjulpet til at se nærmere på årsagerne til, at hun er så utilfreds med alt og alle i sit liv. Hun har også brug for hjælp til at få rede på, hvilke områder der skyldes hendes egne problemer og hvilke der involverer andre - hvad enten dette er i jeres familie, i skolen eller i hendes bekendtskabskreds.

Hendes selvkritik og det at hun er ulykkelig, genspejles også i hendes utilfredshed med andre mennesker. Men førend det bliver mere klart for hende, hvad det er hun selv behøver konfrontere (selv tage ansvaret for) og hvad som er op til andre, vil hun ikke være i stand til at foretage passende skridt til at løse sin kamp og ikke heller til at åbne sig overfor sin indre Vejleder.

Et område hvor hun skal tage ansvaret er, at hun skal

lære at udtrykke sin frygt og vrede på en ikke-angribende måde.

Selv om det er vigtigt at blive ved med at se, at hendes ånd er et uskyldigt Guds barn, er hendes ego alt andet end uskyldigt, når hun forulemper din eller andres ret til at blive behandlet med rimelighed og betænksomhed.

Forsøg at neutralisere dit egos tendens til at forsvare sig, ved ikke at tillade dig selv at blive trukket ind i en konflikt med hende, hvilket kun vil forstærke frygten og vreden i begge jeres egoer. Se samtidig ikke hendes fejl, men hold fast i det som er sandt i hende.

Fortæl hende på en venlig, men fast måde, at du vil være glad for at tale med hende om alt som plager hende, når hun vælger at gøre det på en respektfuld og ikke-angribende måde - hvilket samtidig reflekterer det venlige og kærlige menneske hun virkelig er.

Ved ikke at tillade hende at fortsætte med at være grov og fornærmende, hjælper du hende til at undgå at falde for yderligere fejl og skyld, hvilket kun forhøjer det angst- og frygt-niveau hun allerede oplever.

Vær meget opmærksom på dine egne reaktioner overfor hendes projektioner, så du kan se hvad også du projicerer eller forsvare dig imod. Hver eneste konfrontation giver dig muligheden for at afdække din egen uopdagede frygt, skyld eller vrede, der ikke har noget at gøre med det din datter projicerer. Dette giver jer begge muligheden for at se på den frygt og vrede der kommer op, således at du kan overgive den til jeres indre Vejleder og Lærers transformerende kraft.

Flere forslag:

1. Kommunikation er alt. Inden hun vil åbne sine dybeste følelser for dig, er et nødvendigt for hende at vide, at hun kan stole på dig, at du virkelig kan lytte til hende uden fordømmelse.

Der er måske langt mere hun er ude af sig selv over end hvad du ved om. Tal til hende på den måde du ville tale til en ven - vær ikke bekymret for, at du skal miste din følelse af autoritet. Teenagere har brug for at vide at deres forældre også er menneskelige, og mere end bare den forældrerolle de spiller.

Hun ser dig som en rollemodel. Hun vil respektere dig mere for at være ærlig og åben overfor hende. Det hun søger er desuden det indre virkelige Selvs Autoritet, som beviset for at Det faktisk eksisterer, at Det er stærkt nok til at lede hende ud af sin fortvivlelse.

Lige meget hvor tavs hun i begyndelsen synes, så blev ved med at forsøge. Måske vil der åbne sig en dør til en ny begyndelse, hvis du foreslår at I går ud sammen, til et specielt sted eller en restaurant hun vælger, noget der er sjovt eller afslappende.

Din broder ved måske ikke hvem han er, men der findes et lys i hans sind som ved. Dette lys kan stråle ind i dit og give hans ord sandhed og sætte dig i stand til at høre dem. T-9:11, 5:8

2. Læg vægt på hvad det er, hun føler. Sæt dig selv i hendes sted og forsøg at se tingene fra hendes perspektiv. Husk på hvordan det var, dengang du var i hendes alder, og hvor meget anderledes du selv så på dine forældre og på dit liv og hvad du dengang ønskede dine forældre

havde forstået om dig og de behov du havde.

Tænk på hvordan du ville have ønsket du var blevet behandlet, og på de ting du ønskede dine forældre ville have fortalt dig.

Forsøg så at give din datter den forståelse af problemerne, som du lige siden din egen ungdom har opnået gennem erfaringer, din medfølelse og visdom. Men husk at invitere Helligånden ind i dit sind førend du gør det, sådan som Kurset anviser os:

Indfølingsevne er meget anvendelig for Helligånden forudsat du lader Ham bruge den på Sin måde ..... når Han tager kontakt gennem dig, tager Han ikke kontakt gennem dit ego til et andet ego. Han mødes ikke i smerte, da Han forstår, at det at helbrede smerten, ikke opnås med selvbedrageriske forsøg på at gå ind i den, og opløse den ved at dele selvbedraget ..... Sammenbland ikke din og Hans rolle, for det vil aldrig bringe nogen fred. Overdrag din indfølingsevne til Ham, for det er Hans opfattelse og Hans styrke, du ønsker at dele. Og lad Ham give dig Sin styrke og Sin opfattelse for at den kan blive delt igennem dig. T-16.1. 1:3

3. Hvis din datter stadig udeslutter dig fra sin verden, kan det kræve en ekstra indsats og tilgivelse fra din side, og at du skal slippe dine egne egoforsvar for at nå hende.

Hvis du bærer rundt på sårede følelser fra alle de gange hun har afreageret sin vrede på dig, på grove og sårende måder, er der måske nu en mulighed til at lade dem forsvinde og til at invitere hende til at påbegynde et nyt

forhold til dig, et forhold som bygges på gensidig respekt, og en mere åben kommunikation.

Dit eksempel på den værdi der ligger i tilgivelse, vil gøre en kæmpemæssig forskel på den måde hun vil opfatte dig, og hun vil blive tiltrukket af den styrke og kraft, der ligger i dit eksempel.

*At tilgive er blot, kun at erindre de kærlige
tanker du i din fortid gav og de der blev dig
givet. Alt andet skal blot forglemmes.*

T-17.III. 1:1

*Lad Ham afdække skønhedens skjulte glød i
dine relationer og fremvise den for dig.* T-17.IH. 6:7

4. Når din datter begynder at udtrykke sine følelser, sine skuffelser, sin frygt og sine behov, så hjælp hende til at øve sig i at ændre sit sind og forene sig med dig, sådan som du allerede er fortrolig med fra din egen åndelige praktik.

Del med hende, det som har virket for dig og de åndelige principper, som er mest virksomme for dig, når du har været fortvivlet.

Hvis du har oplevet depression, så lad hende vide hvad der hjalp dig, og hvordan du var i stand til at ændre dit sind.

Støt hende i at nærme sig sin indre Vejleder på den måde hun er mest tryk ved, og med at udforske den åndelige vej, som hun er mest tiltrukket af, selv om den måske er forskellig fra din.

Når du hjælper hende til at erkende den fortvivlelse hun føler, kan dine bestræbelser blive den katalysator der

hjælper hende til at vække sin inderlige længsel efter at kende den guddommelige Kilde i sig selv og hjælpe hende til at begynde at udforske sin egen dybere styrke og visdom.

Sæt din lid til at dit indre Selv vil vejlede dig og glem ikke hvor vigtig du er for hende.

Selv om hendes ego til tider kan afvise dig, ønsker en anden del af hende din kærlighed og den specielle indsigt og visdom, du kan give hende.

Bliv ved med at tro på din datter, og hav tillid til, at din kærlighed bliver modtaget på det niveau som hun bedst kan acceptere.

Det er ikke til at sige hvor lang tid det vil tage for hende at forandre sig.

Nogle gange når vi synes allerlængst nede, sker det pludselig at Noget rører sig inden i os - Noget der giver os modet til at åbne vort hjerte, bare en lille smule, og aldrig igen er vi den samme.

15

At lære og at videregive Kursets lektioner

Jeg har lyst til at dele nogle af de erfaringer, der har haft den største indydelse på mit liv, og på mit forhold til de børn som var betroet i min varetægt - erfaringer jeg har fået ved at anvende Kursets principper i mit arbejde med børn.

Lige fra begyndelsen kæmpede jeg med et væld af fordomme og overbevisninger, som jeg skulle arbejde mig igennem.

Den gang mente jeg, at hvis voksne ikke bliver anderledes, vil børn kun have ringe muligheder i denne verden. Senere reviderede jeg det til: Hvis voksne og børn ikke bliver anderledes, vil denne verden kun have ringe muligheder.

Jeg havde tilstrækkeligt mange fordomme og beklagerer til at være fuldtidsbeskæftiget de næste ti år - for ikke at nævne mine private reserver bestående af retfærdig vrede over hvad jeg anså for en særdeles håbløs forældreindsats fra Guds side.

Men også det skulle blive ændret.

Godt. Jeg satte mig for at lære det dersens Kursus, da det var det mest fornuftige Svar jeg havde stødt på, og da den sandhed det rummede, gav genklang i min sjæls dybeste lag.

Jeg skulle også lære, at selv om Kursets intellektuelle raffinementer langt oversteg børns fatteevne, indeholdt det uhyre vigtige idéer som sagtens kunne anvendes på og læres af børn i forskellige aldre - endog med overraskende gode resultater.

Jeg blev mere klar over, hvorfor vi lærer gennem kontraster og sammenligninger, hvilket var samme lektie børnene blev hjulpet til at lære.

Børnene fik det selv elendigt når de holdt fast i deres vrede, deres fordømmelser eller i deres selviske interesser og nægtede at acceptere en mere venlig og mild opfattelse. Jeg mindede dem ti-tyve gange om dagen på, at de ikke var deres angst, ikke var deres frygt, at de med hjælp fra deres indre Selv, kunne vælge at se tingene anderledes.

De øvede sig og jeg øvede mig for øjnene af dem, således at de kunne se at voksne også laver fejl og at også voksne skal lære at ændre deres sind.

Ikke ret mange gange løftede jeg min stemme i vrede, men når jeg gjorde det, fik jeg hurtigt alles opmærksomhed.

Den første gang de oplevede mig gøre dette og jeg stoppede op midt i det jeg var ved at fortælle dem, for at

meddele dem, at jeg erkendte at det ikke var på den måde jeg ønskede at tale til dem, bevidnede deres ansigtsudtryk, at det dog var det mest ejendommelige de nogensinde havde været med til.

Jeg gav dem min undskyldning for, at jeg havde løftet stemmen, og bad dem om lov til at øve mig i at sige det på en mere venlig og rar måde.

Stadig som lamslåede over det alt sammen, nikkede de bare stille, og fortsatte med at stirre på mig, mens jeg på en rolig og blid måde, gentog hele mit budskab for dem. Jeg vidste instinktivt at de oplevede mig med en fornyet respekt og beundring.

Dette var et af de vendepunkter i de første år, der fik os alle sammen op på et nyt niveau - hvormed det gab, der adskilte os, pludselig blev gjort mindre så vi kunne opfatte hinanden med nye øjne.

De var nu ikke længere bare børnehavebørn. De var medsjæle på den samme åndelige rejse som jeg selv. Jeg var bare ligesom dem. Jeg kæmpede også og var ikke hævet over at skulle korrigere mine egne fejl.

Denne opfattelse blev en stor hjælp for mig, og gav mig styrke og inspiration til at fortsætte.

Men nye beklagelser overtog pladsen. Jeg kunne ikke udholde det kaos der herskede når deres følelser, deres surmuleri, deres tilsyneladende manglende evne til at komme igennem bare én time uden at nogen sloges, skreg eller græd. Det meste af tiden følte jeg mig som en kampdommer. Der var dyrebare stunder med lykkelig latter og sjov, men alt for ofte forstyrrede én eller anden freden og harmonien.

“Stop nu en halv. Det er jo bare sådan som børn er”, mindede en af mine venner mig om. Men i baghovedet havde jeg altid denne tanke: “Nej, børn besidder en så umådelig mængde kærlighed og visdom, der bare bliver begravet under deres egos kaos, at der må være en bedre måde, hvorpå jeg kan hjælpe dem til at opleve det”.

Atter vendte jeg mig til Kurset efter svar. Den idé at vi aldrig er ude af os selv af den grund vi tror, var en stor udfordring for mig, fordi jeg så let som ingenting kunne retfærdiggøre min egen vrede eller frustration.

“Når alt kommer til alt, er det ikke bare mig”, efterrationaliserede jeg. “Alt det her kan få enhver ned med nakken”. Men som studerende af Kurset vidste jeg, at det bare var en undskyldning for ikke at se ind i mit eget sind efter den dybereliggende årsag.

Da jeg læste og genlæste afsnittet i Kurset om kaoslovene, fik jeg en ny forståelse og medfølelse for børnene, og hvad de var oppe imod, når de skulle have at gøre med egoets skånselsløse drivkræfter.

Hvis det er vanskeligt for os som voksne (selv om vi har en begrebsmæssig forståelse af hvad der foregår), er det langt mere vanskeligt for børn, der endnu ikke har udviklet den selvkontrol eller den evne til at træde til side for deres egne tanker og følelser for at se objektivt på hvad det er der går for sig.

Langt mere grund er der derfor til, at de har brug for meget mere hjælp, beskyttelse og vejledning. Det, som nedenunder min ydre skal af ro og fred, virkelig bekymrede mig, var mit eget ego med alle dets forvirrende tanker og ubalancerede energier.

Jeg ville aldrig have opdaget dette, hvis ikke alt det irrationelle skrigeri og al overemotionaliteten havde stimuleret denne skjulte del af mit ego.

I min søgen efter en løsning gik jeg tilbage til Kurset, som viste mig tilbage til mig selv igen (sådan som det altid gør), og for hundrede-og-syttende gang lærte jeg, at årsagen til min vrede aldrig findes udenfor mig selv.

En gang rejste en mor det spørgsmål, hvordan hun kunne vide om det var hende eller hendes datter der havde et problem, når datteren blev ude af sig selv over et eller andet, og hun af den grund uundgåeligt blev trukket ind i en konflikt.

Jeg fortalte hende, at den sikre måde, hvorpå vi kan vide om noget reflekterer vor egne problemer, er måden hvorpå vi reagerer overfor et barn - lige gyldigt hvor uhyrligt barnet opfører sig.

Hvis det vækker vrede, frustration eller fordømmelse, kan vi være sikre på, at der er en uhelbredt eller uløst vrede, frustration eller fordømmelse imod os selv. I denne forstand er enhver reaktion vi har overfor et barn (eller voksen) altid et spejlbillede, der viser os hvad vi føler om os selv inden i. Det samme er sandt for ethvert barn.

Enhver reaktion overfor et andet menneske, forældre eller andre, genspejler projektioner af det, der er uhelbredt og uløst i os selv.

Vi er ikke offer for andre end os selv. Dette er sandt for børn såvel som for voksne. Sindets love har ikke undta-

gelsler som kun gælder børn. De er ligeså i ansvarlige for deres tanker, deres følelser og deres handlinger som voksne er.

Det kan måske synes vanskeligere at acceptere sandheden i dette, fordi børn tilsyneladende befinder sig i en mindre magtfuld og mere sårbar position end voksne. Men det er kun fordi vi ikke kan se hele billedet og alle de livsvalg, der gennem tiderne reflekterer deres særlige oplevelser.

Hvad jeg lærte om egoet motiverede mig til at slække på tilliden til det og til at blive mere årvågen overfor hvad det gjorde og til at vælge på ny.

For mig betød dette, at jeg ikke skulle tage det så alvorligt med alle børnenes irrationelle og ufornuftige udbrud. Se forbi dem til den de i virkeligheden er og hold op med at overreagere. Se det for hvad det er - et råb om hjælp – eftersom det er indlysende, at de med hud og hår er blevet indfanget af egoets kaos og frygt.

Ligeegyldigt hvor meget de projicerer, er det ikke et angreb på mig. Hvis jeg reagerer som om det er, er det fordi jeg allerede først har angrebet mig selv, og jeg ser min egen uløste frygt og skyld.

Hele formålet med dette kursus er at lære dig at egoet er ufatteligt og i al evighed forbliver ufatteligt. T-7.VIII. 7:1

Jeg satte stadigvæk grænser og pålagde dem naturlige konsekvenser, men min nye opfattelse gjorde alt sammen

betydeligt meget lettere, og gav mig desuden følelsen af at jeg gav dem en langt mere betydningsfuld tjeneste ved at afholde dem fra at falde endnu dybere ned i frygt og skyld.

Alene dette hjalp mig først og fremmest til at erkende, at årsagen til at de i det hele taget blev ude af sig selv var, at de var grebet af frygt. Det ændrede ikke det faktum at de stadig havde brug for at respektere andres ret og at opretholde de regler der gjorde det trygt og sikkert for alle, men det ændrede den måde, hvorpå jeg hjalp dem til at gøre det.

Jeg lærte at det var muligt at reagere på de sårende og respektløse ting, de gjorde imod hinanden, uden at forfalde til vrede og fordømmelse. Og når jeg begik denne fejl, var det lettere at tilgive mig selv, da det var blevet lettere at tilgive dem.

Jeg begyndte at se, at en stor del af min rolle var, at redde dem fra det de ellers ikke kunne gøre selv.

Tænk et øjeblik over hvor vanskeligt vi selv har det med at bryde fri af vort eget egos indflydelse. Det er bestemt ikke lettere for børn.

Børnene har igen og igen, og på utallige måder vist mig, at de ønskede at blive reddet. De ønskede at blive vejledt, når de lavede fejl, eller at blive hjulpet, når de er ude af sig selv. Det var som om de sagde: "Jeg ved kun hvordan jeg skal være sådan som jeg er", eller "hjælp mig, jeg er ude af mig selv, men jeg ved ikke hvordan jeg skal stoppe".

Vi kender alle den følelse. Det kaldes at være fortabt i

vores ego. De syntes taknemmelige for den indsats jeg lagde for dagen for at hjælpe dem, for de kunne se, at jeg ikke dømte dem eller gav dem skylden for noget.

Det eneste jeg sagde var: “Dette er en bedre måde, dette er hvordan du kan være, dette er hvordan du kan se det anderledes”, eller “dette er ikke i orden, og det skader dig ligeså meget som det skader andre. Så dette er hvordan jeg vil hjælpe dig. Jeg vil standse dig førend du har endnu mere at føle dig skyldig over. Du kan ændre dit sind nu, eller sidde for dig selv et lille stykke tid, hvis du har brug for tid til at tænke over det. Og hvis du ønsker at tale om det, på en stille og rolig måde, vil jeg være glad for at lytte til dig”.

Børn ved når du har en ægte respekt for dem og for dig selv. De giver dig den altid tilbage. De ved også langt mere end vi tillægger dem, når det kommer til åndelig visdom. De er sultne efter det i en meget ung alder, og det fortsætter hele livet igennem. Når vi tror på dem og behandler dem som de medsjæle de er, medsjæle der forsøger at huske deres egen sande Identitet, begynder de at tro på sig selv.

Vores villighed til at gøre hver dag til en åndelig øvelse, bliver også deres mål. Men vi skal lede vejen og lære dem at de ikke er alene. De ejer den Kærlighed, Som de vil genkende hver eneste gang de åbner deres hjerter i venlighed overfor en anden. De har en Ven, en Lærer, en alvidende Vejleder i deres eget sind. De har selve Guds Stemme, der giver dem svaret ved hvert et skridt de tager på deres vej.

Det er Guds tjeneres funktion at hjælpe deres

*brødre med at vælge sådan som de selv har gjort
..... Så længe du undgår at lære andre hvad du
har lært, venter frelsen og mørket holder verden
indestængt i sit ubarmhjertige fængsel.*

W-pI.153. 11:1

Vi har hver især et åndeligt budskab vi har modtaget, lektier vi har lært og en sandhed, der rører sig i vort hjerte. Det er meningen at dette skal deles med børn, der venter og håber og søger i alle retninger efter nogen eller noget, der kan fortælle dem, hvem de er og hvad deres liv er til.

Du er denne nogen.

I lang tid efter jeg var begyndt at studere Kurset, ja selv efter at jeg var gået gennem nogle meget positive forandringer, fordi jeg var begyndt at anvende nogle af Kursets principper, bar jeg stadig nag til Gud.

Jeg forestillede mig Ham ikke som en mand eller en kvinde, men mere som en abstrakt transcendent Væren, der var kærlig, men helt ude af trit med, hvor meget vi havde brug for Hans Hjælp.

I denne henseende oplevede jeg Ham som en særdeles dårlig forældre. Og så var jeg i øvrigt ligeglad med, at han havde skabt Helligånden som vor Lærer og Vejleder.

Min udtalte følelse var altid: "Dette er ikke nok. Vi er alt for fortabte. Du skulle slet ikke have givet os lov til at opleve dette tab. Hvad er det for forældre, der lader sine børn kaste sig ud i alle de lidelser og rædsler vi oplever!"

Den "begrænsning" Han havde pålagt vores evne til at

misskabe, var efter min mening langt fra stram nok.

Jeg tænkte egentlig ikke meget over det førend en aften, da jeg følte mig i konflikt over, om jeg forventede for meget eller for lidt af børnene, og om mine regler og grænser var for strenge.

Jeg havde bestemte grænser for hvordan de skulle opføre sig overfor hinanden, og jeg tillod ikke grove eller fornærmende bemærkninger eller handlinger. Jeg tilskyndede og støttede en åben og ærlig udveksling af følelser og meninger, men de blev bedt om at gøre det på måder, der ikke øvede vold på de andres ret til at blive behandlet med venlighed. Jeg havde også den faste politik, at jeg ikke tillod børnene at medtage legetøjsvåben eller ting der fremskyndede eller repræsenterede aggression eller vold, eller der fremstillede mennesker, dyr eller miljø på en respektløs måde. For nogle børn betød dette, at de ikke kunne tage noget af deres allerbedste legetøj med i børnehaven. Ligegyldigt hvor uenige de var med mig, vidste jeg inderst inde, at jeg måtte holde på det, jeg virkelig troede på.

Mens jeg kæmpede for at løse hele dette problem med at sætte grænser, gik det op for mig, at Gud faktisk havde den fuldkomne balance mellem kærlighed og grænser. Han gav os vores frihed, skønt Han satte en grænse og en konsekvens for vores beslutning om at misskabe, netop for at beskytte vores ægte Identitets sandhed og integritet. Og selv når vi afviser Hans Vilje, fortsætter Han med at elske os ubetinget, og giver os Sin Vejleder og Lærer til at lede os Hjem.

Jeg fik en helt ny forståelse for den visdom og kraft, der

lå i Hans eksempel. Gud har en helt klar tanke med hvad der er acceptabelt, og hvad der ikke er.

Der findes ingen grå områder overhovedet. I stedet er der en "standard" for Væren, hvor Han ikke indgår kompromisser. Kærlighed skulle gives ligeligt fra alle til alle, således at en tilstand af fred og harmoni for altid ville være til stede. Alle tog lige del i skabelsen og udvidelsen af Kærligheden.

Når vi beder om en speciel gunst, for at få lov til at skabe adskilt fra Guds Vilje, er svaret nej, det kan vi ikke, hverken her eller i Himlen.

At sige ja til os, ville have betydet destruktions af den fred og lighed der gør Himlen ukrænkelig. Hvis den specielhed og adskillelse, vi bad om, havde været skænket os i Virkeligheden eller i Himlen, ville vi have gjort Himlen til et helvede, ligesom vi gjorde jorden til et helvede.

Den styrke og helhed som udspringer af den fuldkomne lighed, og den fuldkomne ligeværdige deltagelse i kærligheden mellem alle medlemmer af Guds Familie, ville være blevet knust.

Overgivet vor anmodning om at misskabe, var det bedste Gud kunne gøre for at sikre vor beskyttelse og maksimale trivsel, at sige nej til det der kunne skade os. Men eftersom vi insisterede på selv at ville, blev vort ønske tilstået os, men underlagt det forhold at, hvis vi ville skabe adskilt fra Himlen, kunne vi kun gøre dette i illusionen.

Resten er historie; en egoistisk personlig og social

historie, der gentager sig selv igen og igen i varierende former for tab, lidelse og angreb.

Vi evner ikke at skønne på den gave der ligger i den fri vilje - ej heller evnen til at skabe adskilt fra Guds Vilje - før end vi klart ser, at alle vores og alle andres fejl er tilgivelige, at vi - som Kurset siger - ikke er hjælpeløse eller magtesløse over forholdene i vort liv og at Gud ikke kan tvinge os til at ophøre med at misskabe, da Kærlighed ikke modsætter sig de valg, vi træffer.

Tro ikke Han ønsker at binde dig, Han Som forenet med Ham har gjort dig til universets medskaber. Kun ønsker Han at bevare din vilje grænseløs for evigt og for altid. Denne verden afventer den frihed, som du vil give, når du har erkendt at du er fri. Men du vil ikke tilgive verden før end du har tilgivet Ham Som gav dig din vilje. Thi det er fra din vilje verden gives frihed. Og ej heller kan du blive fri, adskilt fra Ham, Hvis hellige Vilje du deler. T-30.II. 4:4

Jeg vendte mig stadig mere mod Gud som min forældre-model. Jeg tænkte over det faktum, at Gud aldrig har bebrejdet os, kritiseret os, straffet os, eller opgivet os.

Lige meget hvor mange fejltagelser vi laver, er Gud stadig med os, allestedsnærværende, og giver os konstant Kærlighed og Hjælp.

Som lærere og forældre bedes vi ikke om at forsøge på at være fuldkomne, for det er umuligt så længe vi identificerer os med egoet, men derimod at begynde at bevæge os i retning af Guds eksempel.

Vi kan være fast besluttede på at øve os i at opretholde det som er sandt og helligt i ethvert barn, i vores familier, vore klasseværelser og i vort samfund.

Dette betyder at vi skal behandle ethvert barn med lige stor respekt og integritet. Det betyder, at vi skal tage langt mere del i tingene end vi gør. Det betyder, at vi skal sætte en grænse for børns evne til at krænke andres fred og velfærd, og bruge mere tid og flere kræfter på at hjælpe selv samme børn til at vende sig indad efter svarene på deres problemer.

Vi har brug for at trække denne grænse når som helst det er nødvendigt, og lige meget hvor ofte det behøves. Og frem for alt har vi brug for at ære, og være sanddru overfor en åndelig livsstandard i vore hjem og i vore skoler, der er baseret på kærlighed i stedet for på had, på hengivenhed i stedet for på fordømmelse.

Dette betyder, at vi skal tage os tid til ikke kun at være lærere for børnene, men også ven og mentor, der erkender at deres behov er vores behov.

Din broder er din ven, fordi hans Fader skabte ham som dig. Der er ingen forskel. Du er givet din broder for at kærlighed kan blive udvidet - ikke berøves ham. Hvad du holder for dig selv, er tabt for dig. Gud gav Sig Selv til dig og til din broder. At huske dette er nu det eneste formål I deler. Og derfor er dette det eneste I ejer.
T-24.I. 7:1

